Arbatel Filotheanu

FERESTRE SPRE INFINIRE

Editor: ***Nicolae PANAITE***
Redactor: ***Elena HERMEZIU***
Coperta: ***Cristian BALATE***
DTP: ***Octavian Dan PÎRÎU***

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

FILOTHEANU, ARBATEL
Ferestre spre infinire / Arbatel Filotheanu. - Iași : Alfa, 2019
ISBN 978-606-540-244-7

821.135.1

ISBN 978-606-540-244-7

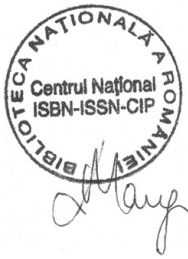

Editura ALFA *este acreditată de către Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior*
Copyrighat © ***Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ALFA și autorului.***
Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii sau/și al autorului, constituie infracțiune și se pedepsește conform Legii nr. ***8 / 1996***

Arbatel Filotheanu

FERESTRE SPRE INFINIRE

EDITURA ALFA
Iași 2019

Tantra şi Poezia

„Toate situaţiile care reprezintă oportunităţi de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le crează fiinţa umană pentru ea însăşi pe Pământ, ajung şi la celelalte fiinţe din Tărîmul nostru şi totodată se deplasează în toate dimensiunile. Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gîndit fără să creeze UN EFECT DE UNDĂ ÎN EXTERIOR, de la fiinţa care le emite, prin vibraţie emoţională ce străbate TOATE DIMENSIUNILE Creaţiei ! Acest aspect nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman, fiind o informaţie care este mai greu de asimilat la anumite nivele, noi (îngerii) însă alegem să v-o împărtăşim. ”

Robert Schwartz – Suflete curajoase

„Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem, într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii. Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL, **pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate. Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. ‘’

„Cel care îşi imaginează doar că realizează lucruri folositoare pentru el şi pentru ceilalţi cînd de fapt nu este aşa, nu are nici o şansă

să se schimbe. În primul rînd un om trebuie să-şi înţeleagă lipsurile şi limitările, ***acceptîndu-se aşa cum este*****, pentru că** doar în felul acesta poate exista o şansă de transformare**.**

Această falsă înţelegere a ceea ce un om este de fapt, e considerată de înţelepţii yoghini ca fiind cel mai mare rău, deoarece toate celelalte rele, dureri, suferinţe provenind din exterior, sunt un rezultat al legii karmei, avînd rolul de a ne face să învăţăm şi deci conduc şi ele indirect către înţelepciune. Această falsă înţelegere nu poate însă decît să ne îndepărteze de înţelepciune, hrănind egoismul, împin**gîndune din ce în ce mai adînc în ignoranţă şi creînd imposibilitatea elevării conştiinţei "**.

„Nu există filozofie veritabilă, nici religie şi nici spiritualitate veritabilă fără poezie, fără transfigurare, fără magie şi nici fără eros conştient. Eternul Feminin (care în Orient este prefigurat de starea de SHAKTI) este ceea ce conferă spiritualităţii o anumită poezie, magie, transfigurare şi mister." Gregorian Bivolaru

Prezentele rînduri urmăresc cu tot dinadinsul evitarea discursului scorţos al intelectualismului sec, care plictiseşte pînă la aversiune cititorul neumblat prin labirinturile filozofarde ale gîndirismului occidental. Tantra înseamnă „ţesătură" şi se referă la interconectarea dintre toate fiinţele şi aspectele Creaţiei dumnezeieşti, în care nimic nu este şi nu poate fi separat de Întregul Oceanic al Conştiinţei Absolute, iar Poezia este zborul în inefabilul mister atoatecuprinzător !

Titlul de mai sus m-a sedus întru aflarea sau cercetarea a ceea ce ar putea fi aflat dacă m-aş scufunda în adîncimile misterioase ale cîtorva conexiuni accesibile unei minţi nu cine ştie ce elevate...şi pleacă de la un fragment de vis, redat mai jos :

În visul meu, atît cît mi-l amintesc (!), era vorba de un cuplu, el şi ea, aflat într-o încăpere sau apartament. Detaliind, apartamentul se afla într-un plan principal, pentru că bărbatul, deşi vizibil femeii*, era într-un plan secund, dar nu în apartament propriu-zis, ci pe un fel de barcă...* să zicem un iaht.

Visătorul îi vedea pe amîndoi şi simţea, cel puţin parţial, starea sufletească a celor doi, dar nu se identificase în prima parte a visului cu nici unul dintre ei. De pildă, Visătorul simţea starea de nelinişte a femeii, nu prea mare totuşi, care aştepta ca bărbatul să vină lîngă ea. Bărbatul

plecase din acel *prim plan, şi se poate specula că plecarea acelui bărbat putea să se fi produs în plan mental, de vreme ce el era totuşi vizibil femeii, dar asta este o explicaţie a minţii obişnuite. Suspiciunea Visătorului şi a femeii era că bărbatul furase cumva iahtul pe care acum îl inspecta cu mare curiozitate sau, altfel spus, îşi însuşise dreptul nepermis de a folosi acea barcă, fără acordul proprietarilor.* Şi de aici înainte *lucrurile se complică într-atît, încît devin aparent ilogice, pe de o parte, dar fascinante, pe de altă parte ! Nu mi-e clar acum dacă bărbatul din vis ori chiar visătorul citea o carte, alături de cuplul descris mai sus, în acel prim plan care era un apartament !...În carte parcă se vorbea despre un cuplu... şi ar urma să descriu tot ceea ce am descris deja ca existînd şi în vis* !

Mintea obişnuită din starea de veghe, precum se ştie, ordonează faptele în timp, adică le poate percepe doar în *secvenţe temporale*, înşirate unele *după* altele...În vis sau în stări supraconştiente, conştiinţa noastră percepe, în mod simultan, din *planuri diferite* !! Tradus pentru mintea obişnuită, aceasta ar fi ca şi cum, cu mintea noastră limitată, gregară, am fi conştienţi simultan de ceea ce este vizibil în plan fizic, cunoscînd totodată planul afectiv al celor implicaţi, precum şi planul mental, dar mai este ceva, o realitate care le cuprinde pe toate simultan, numită aici supraconştient ! La acest nivel avem acces la ceva şi mai uluitor, pe care am să-l numesc plan TAINIC, fiindcă denumirea de plan cauzal este mult prea tehnică şi banală; sintagma de *plan cauzal* nu exprimă fascinaţia şi misterul conţinute implicit la acel nivel foarte profund !

În scenă apare tatăl fetei, un om despre care visătorul ştie că este/ era un om bogat sub aspect material, căruia barbatul- iubitul-soţul (?) femeii îi oferă un impermeabil drept cadou, luat de pe acel iaht. Gestul nedumereşte un pic, atît pe fiică-iubită- soţie (?), cît şi pe tatăl fetei. În tot acest timp, Visătorul care era şi nu era bărbatul din vis, citea o carte, în care parcă era şi nu era vorba despre cele descrise pînă acum !

Bărbatul-iubitul din vis le prezintă apoi femeii-iubitei din vis şi tatălui acesteia pe cineva de pe iaht. Iniţial este doar o intenţie a bărbatului din vis, căreia nu i-a putut da curs imediat, fiindcă atît femeia cît şi tatăl acesteia nu erau atenţi, fiind preocupaţi fiecare de altceva, dar scribul acestor rînduri nu vrea să complice şi mai mult lucrurile cu descrierea unor planuri mult prea secundare, care vizau reacţiile celor doi la acţiunile bărbatului din vis.

Aşadar, bărbatul din vis intenţionează să le prezeinte celor doi, tată şi fiică, un cuplu de pe iaht,care posibil să fi fost proprietarii iahtului, cel puţin aşa traduce mintea obişnuită a naratorului. Numai că în acest moment intervine paradoxul şi fascinaţia visului, adică ceva ce nu poate fi redat în limbaj uman inteligibil decît într-un mod vag raţional, care de fapt ştirbeşte sau banalizează totul, în dorinţa de a face descrierea inteligibilă ! Cuplul prezentat de bărbatul din vis iubitei sale şi tatălui ei, este ceea ce în limbaj tehnic s-ar numi o hologramă, însă doar definind situaţia, nici pe departe nu se poate reda bogăţia uluitoare de sensuri ascunse, paradoxale, a acelui ceva care părea să fie un fel de tablou viu, ce cuprindea imaginea totodată antropomorfă a unui bărbat vărstnic, dar simultan şi a unui aranjament floral în forma unui chip uman. Sensurile ascunse proveneau pe de o parte din hologramа propriu-zisă, iar pe de altă parte, din legăturile cauzale extrem de subtile dintre toţi participanţii descrişi pînă acum.

Altfel spus, acel aranjament floral, avea o formă în mişcare, sugerînd multiple şi tainice sensuri, nu doar chipul antropomorf a unui probabil proprietar de iaht. Aproximativ în acest moment, cititorul din vis, care va fi fost poate chiar visătorul, vag conştient de complexitatea visului, a vrut să atragă atenţia tuturor participanţilor cît de fascinantă era cartea citită de el, şi care descria cam ceea ce a fost prezentat pînă acum, aici ! Din nefericire, exclamaţia sa : „ Ce carte fascinantă !! ” conţinea atît de mult entuziasm, încît...

Visătorul s-a trezit în lumea tridimensională a stării de veghe !

Ce anume era atît de fascinant de fapt ? Cartea citită în vis era o *creaţie artistică* a unei lumi extrem de complexe şi subtile, creaţie a unei conştiinţe aflate la un nivel evident cu mult mai înalt decît poate accesa mentalul obişnuit al unei fiinţe pămîntene din Kali yuga ! Era o carte care putea fi *citită* şi *vizualizată* SIMULTAN ca un film, care transmitea totodată stările sufleteşti ale personajelor, la simpla intenţie a receptorului. Altfel spus, receptorul cărţii-film, putea doar printr-o simplă intenţie, să afle *tot* ce voia să ştie despre nu contează ce detaliu, în oricare fracţiune de timp aleasă ! Ba mai mult, receptorul acelei cărţi-film, putea să trăiască simultan sau succesiv toate stările şi emoţiile personajelor, pe lîngă informaţiile privind legăturile extrem de complexe dintre acele personaje! În ultimă instanţă, fascinaţia provenea de la natura acelor *legături tainice* dintre personaje, legături subtile care păreau să transmită o anume

INTENŢIE, o anume finalitate, spre înţelegerea a ceva foarte important atît pentru fiecare persoană implicată în acea naraţiune-film, cît şi pentru *fiecare receptor uman* !!

Intuirea unei revelaţii uluitoare este ceea ce m-a entuziasmat atît de mult în vis şi m-a determinat să mă trezesc, pierzînd astfel tocmai esenţialul ! Să scrii o carte, să faci un film, ori să creezi nu contează ce în lumea actuală, este o proiecţie în planul 2D a imaginaţiei creatoare; plan foarte limitativ, cum bine se ştie de către toţi cei care s-au străduit să cuprindă Necuprinsul în arta lor, dar să creezi o lume aparţinînd nu doar unui simţ odată, ci tuturor simţurilor simultan, o lume dinamică pe multiple planuri, respectiv planul fizic, emoţional, mental şi *cauzal*, este cea mai fascinantă năzuinţă a unui creator uman !! Creaţia sau opera respectivă cuprinzînd pe deasupra, ca o încununare supremă, înţelepciunea dumnezeiască a unor tainice sensuri necesare fiecărui receptor uman ! Limitele nu vor fi provenit din profunzimea operei create, ci din capacitatea receptorului de a pătrunde diverse straturi pline de bogăţii uluitoare prin complexitate şi profunzimea lor !

Mai simplu exprimat, să vezi, să simţi şi *să înţelegi plenar* că acea creaţie artistică are un mesaj incredibil de înţelept şi profund PENTRU FIECARE RECEPTOR UMAN, este cu adevărat fascinant ! De aşa ceva este capabilă doar o conştiinţă pe deplin îndumnezeită !

Cea mai expresivă faţetă o constituie înţelegerea fie şi parţială a unui aspect despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată pînă acum, n-am citit nimic scris în acest sens, cel puţin nu la modul în care mi s-a aratat mie. Este vorba de IMPORTANŢA EXTRAORDINARĂ A FIECĂREI FIINŢE DIN IMEDIATA NOASTRĂ APROPIERE PENTRU FIECARE DINTRE NOI ! Mă refer în primul rînd la fiinţele umane, dar nu numai la ele, fiindcă aproape la fel de importante pentru noi sînt şi fiinţele non-umane, respectiv animalele care convieţuiesc alături de noi un timp mai lung sau mai scurt.

Cei mai mulţi dintre noi cei care ne aflăm în trupuri de bărbaţi, neam *obişnuit a crede* că femeile sînt pentru noi fie obiecte ale plăcerilor carnale, fie servitoarele noastre întru facerea mîncării, întru curăţenia hainelor şi a ambientului unde locuim. Iar cele dintre noi care se află în trupuri de femei s-au *obişnuit a crede* că bărbaţii din viaţa lor sînt acolo fie pentru plăceri carnale, fie pentru pază şi protecţie sau ca vacă de muls bani ori pentru repararea cine ştie cîtor chestii defecte din casa şi viaţa

lor! Aceasta este o viziune pe cît de superficială, pe atît de păgubitoare prin deprecierea inerentă pentru ambele sexe !

Deşi nu mi s-a arătat la modul concret şi foarte specific în ce constă uriaşa importanţă a fiecărei fiinţe din viaţa mea, totuşi am înţeles că fiecare fiinţă, fiecare lucru, fiecare conjunctură destinică îşi are importanţa sa excepţională ! Eu însemn ceva *foarte important* pentru tine, oricine ai fi tu şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, iar tu însemni ceva *foarte important* pentru mine, oricine aş fi eu în raport cu tine şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, fără excepţie !

Rostul tău, menirea ta pe lîngă mine şi reciproc, rostul meu, menirea mea pe lîngă tine, oricare ar fi relaţia noastră actuală, oricît de redusă temporar sau sentimental, este ceva ce nu poate fi realizat *de nimeni altcineva în afară de tine pentru mine şi de mine pentru tine*. Am înţeles intuitiv că importanţa aceea covîrşitoare se află în legătură cu lecţiile pe care fiecare le are de asimilat în viaţa sa de zi cu zi, pe de o parte, iar pe de altă parte este legată de ajutorul pe care fiecare dintre noi ni-l oferim unul altuia întru evoluţie spirituală ! După ce avem o trăire şi înţelegere a înţelepciunii divine, fie şi foarte infimă, aşa cum mi s-a oferit mie, atunci devii cu adevărat umil, chiar dacă numai pentru cîteva ore sau pentru o singură zi.

Reformulez: Tantra implică interconexiunea între toate aspectele şi fiinţele din Creaţia Dumnezească, Poezia fiind acel inefabil care este şi rămîne mereu misterios, mereu sublim, mereu fascinant, oricît de înalt ar fi nivelul nostru de realizare spirituală ! Altfel spus, pentru orice creatură va exista în eternitate, cred eu, un mister pe deplin misterios, deci inaccesibil chiar şi supraconştiinţei plenar trezite ! Un aspect *poetic* în cel mai înalt şi profund grad posibil, pe care Ghidul meu spiritual l-a numit Atributul Poeticului Dumnezeiesc, din care izvorăşte izvoraşul meu de inspiraţie şi al tuturor celorlalţi poeţi mai mult sau mai puţin permeabili la Frumuseaţea dumnezeiască !

Conectînd acum cele trei idei sau concepte, anume *Tantra*, ca ţesătură sau interconexiune cu toate aspectele şi fiinţele din uriaşa Creaţie dumnezeiască, *Poezia* ca răpirire în inefabilul misterului dumnezeiesc şi *Infinirea,* ca proces în derulare a tuturor conştiinţelor individuale, numite *Anu* în tradiţia Shivaismului kaşmirian, care Anu desemnează *Atomul spiritual*, se ajunge la ceva foarte vast, foarte subtil, care depăşeşte puterea de înţelegere a minţilor noastre limitate actuale şi care poate fi înţeles

numai de la nivel supramental, pentru cei care accesează conştient acel nivel ultim.

În fapt, la acel nivel, înţelegerea este sinonimă cu trăirea directă, nefiind vorba despre un banal proces intelectual ! În acest fel se înţelege afirmaţia lui Aurobindo: „ În Antichitatea indiană cuvîntul kavi desemna inseparabil pe cel care vede Adevărul şi pe poet. Cineva era Poet pentru că era Văzător. Această evidenţă a fost însă uitată !”

Altfel formulat, Arta dumnezeiesc inspirată, la modul general, şi Poezia dumnezeiesc inspirată, la modul particular, contribuie în anumite cazuri la *Infinirea* sufletelor noastre, ale unora dintre noi, prin saltul în inefabilul *Poeticului dumnezeiesc*, acolo unde se află *Tantra*, interconexiunea misterioasă a tuturor aspectelor şi fiinţelor din Marea Creaţie dumnezească !

Fascinaţia derivă din imprevizibilul legăturilor mai mult decît uluitoare între aspecte sau componente ale unui *Ceva* cu un *Altceva*, care în aparenţă pot fi contradictorii sau paradoxale, şi atît de îndepărtate în timp şi spaţiu, încît pentru cele cinci nivele ale mentalului, respectiv mentalul *obişnuit, superior, iluminat, intuitiv şi supermental*, să nu existe nici o conexiune directă, ci abia la nivel *supramental* să se înţeleagă, să se trăiască direct acele conexiuni extrem de subtile !

Nu exemplele concrete care ar putea fi oferite de alcineva sînt importante aici, mai important este ca fiecare dintre noi să avem astfel de revelaţii pe propria piele, nu doar pentru că revelaţiile se fac *doar* pe propria piele, cum spune Castaneda, ci mai ales întrucît în acelea vom crede fără dubii, pe cînd revelaţiile altora s-ar putea să ne lase rece, dacă nu rezonăm cu ele !

De ce acest titlu : **Ferestre spre infinire** ?

Mai înainte de a intra în subiectul propriu-zis, trebuie făcute unele precizari cît mai clar pentru a evita neînţelegeri ulterioare. Cele mai multe informaţii din acest text aparţin Ghizilor spirituali autentici de la care am primit aceste învăţături, în principal de la un mare yoghin şi realizat spiritual cu numele de Aurobindo. Acolo unde am făcut observaţii referitoare la nivelul de conştienţă predominant în prezent pe această planetă, m-am bazat pe cunoştinţele dobîndite de la aceşti Ghizi autentici. Cîteva sînt deducţii proprii sau înţelegeri personale din ceea ce mi s-a transmis... deci este o cunoaştere intelectuală, în mare parte, dar există şi experienţă directă. Cît priveşte definirea conceptului de *infinire* şi a altor contribuţii personale din acest text, socotesc că au fost intuiţii sau inspiraţii de Sus, pe care în momentul scrierii acestui text le găsesc corecte.

Am inclus toate în această carte din simplul motiv că, datorită influenţei nefaste a sectei satanice din umbră care conduce lumea noastră de multe mii de ani, cultura şi arta, pe lîngă multe alte aspecte valoroase, au fost mai mult decît marginalizate, acţiune ce are drept scop îndobitocirea oamenilor, conform Protocoalelor respectivei secte, astfel că acum unii sportivi sînt plătiţi cu sute de mii de euro, iar scriitorii prea puţin cunoscuţi, care nu aparţin respectivei secte întunecate, se văd obligaţi să-şi editeze cărţile pe banii lor. Pensia mea minusculă nu-mi permite să plătesc tipărirea separată a unei cărţi de poezie şi alta de eseuri, ca atare mă văd obligat să recurg la această variantă. Nu-mi arog nicidecum funcţia de critic literar infailibil, iar dacă tonul textului poate să pară uneori prea categoric, trebuie spus că sînt sigur de justeţea informaţiilor oferite ! Pot dovedi oricînd şi oricui deschis la minte, pe text, non-valoarea „poeziei" actuale, cu rare excepţii, care s-a publicat în ţara noastră în ultimii peste 50 de ani, incluzînd aici nume „mari", şi această dovadă se face raportîndu-mă la învăţături spirituale autentice, parţial expuse în *Precuvîntarea* la *Poezii modificate genetic*, unde am prezentat succint aşa numitele *Savori estetice*, ci nu la fantasmagoriile egoului sau speculaţii aride, şi nici îmbîrligînd mintea cititorilor cu limbajul pretenţios şi steril al criticii literare !

Siguranţa mai vine din cunoaşterea directă a ipocriziei în critica actuală, în care mediocritatea este înfeleştucită în cuvinte dintre cele mai pompoase şi găunoase, precum şi din observarea nivelului lamentabil al

creaţiilor literare fără nici un mesaj, nu doar spiritual, dar nici măcar interesant ! De ce mi-am permis să fac eu însumi aceste observaţii ? Pentru că altcineva nu le-a făcut pînă acum, şi mă refer îndeosebi la necesitatea trezirii sufletului; pentru că se perpetuează indefinit ipocrizia şi minciuna cam peste tot, nu doar în literatură; mai apoi dintr-un imbold lăuntric spre curăţenie şi ordine, specific zodiei Fecioarei sau celor cu Ascendentul în această zodie, şi pentru că am primit aceste informaţii de la fiinţe cu adevărat înţelepte, deci e firesc să aduc la conştinţă o parte dintre ele şi altor oameni... dar şi pentru că a venit timpul ca artiştii şi receptorii artelor să cunoască anumite Principii Divine şi Adevăruri spirituale la care este obligatoriu să se raporteze, dat fiind că Arta veritabilă nu este o „ţară a nimănui" fără reguli estetice, în care toate bazaconiile şi aiurelile, mai ales în pictură şi poezie, sînt ridicate la gradul de „artă", cu scopul vădit de a distruge tot ce este frumos şi armonios de provenienţă divină !

Aşadar, după cum simt eu cuvintele :

Infinitul există deja : este Conştiinţa Dumnezească Absolută, aşa susţin Înţelepţii care au realizat uniunea deplină cu acea Conştiinţă Absolută prin trăire directă ! Infinitul este un dat, o realitate transcendentă, în sensul că nu este creat de nimeni şi nimic, fiind deasupra sau dincolo de Creaţie. Infinitul-Etern este singura Realitate Transcendentă şi nu poate fi alta decît Conştiinţa Dumnezească Absolută ! Orice altceva este Creaţie, deci limitată în timp şi spaţiu, după cum susţin Înţelepţii *jivanmukta* (eliberaţi spiritual).

Infinirea este *un proces* în derulare a conştiinţei umane limitate deocamdată. De ce a conştiinţei umane limitate ?...Pentru că totul în macrocosmos se raportează la o conştiinţă care percepe acel ceva exterior ei şi nu poate fi vorba de Conştiinţa Dumneazeiască Absolută, de vreme ce ea este deja infinită. Ar fi tautologic sau fără sens să afirmi că Infinitul se infineşte ! E ca şi cum ai spune că Eternul se eternizează ! Eternul este infinit şi Infinitul este etern. Unde mai adaugi o clipă Eternităţii sau un pas infinitului ?... Cel mult în poezie !

Noi oamenii ne *definim* unul în raport cu altul şi ne *infinim* ca expasiune a conştiinţei, a Sufletului, în nemărginirea fără de margini a infinitului !

Infinitul este *Totalitatea*, *Infinirea* este direcţia tuturor sufletelor individuale înspre infinitate, ca proces în derulare, din simplul motiv că *Totalitatea, Absolutul*, fiind deja infinite, nu au nevoie de infinire, pe cînd

conştiinţa umană limitată tinde mereu spre acea *Totalitate* de care a fost separată la Începutul Tuturor Începuturilor ! Arta poate fi în anumite cazuri sau de la un anumit nivel, o Fereastră spre Infinire, asemănătoare întrucîtva cu lansetele pescarilor, în care creatorul artei originale veritabile, pe de o parte, sau minţile receptoare, pe de altă parte, se avîntă ori se scufundă în Oceanul plin de Mistere dumnezeieşti, pentru a reveni de acolo îmbogăţite cu sensuri noi sau cu revelaţii mai mult ori mai puţin emoţionante, profunde, inefabile !

Este oarecum diferenţa dintre Fiinţă şi fiinţare. Fiinţa este un dat, fiinţarea este devenire.

Infinirea mai poate fi asemănată cu o curbă parabolică a cărei valoare este cu atît mai inepuizabilă, cu cît este mai înaltă traiectoria sa, în sensul de profunzime în Înaltul cel fără de margini al Transcendenţei dumnezeieşti !

În cazul de faţă, *Ferestrele spre infinire* pot fi poeziile. Dacă sînt realmente inspirate, originale, profunde, ele reuşesc în oarece măsură să redea o sclipire din inefabilul misterios al Poeticului Dumnezeiesc. Dacă nu reuşesc să ne salte în inefabil, atunci ele sînt dezamăgiri mai mici ori mai mari ! Inspiraţia, măiestria sau geniul poetic derivă din profunzimea acelui salt în inefabilul misterios al Poeticului Dumnezeiesc !

În mod evident pentru cei iniţiaţi, fie ei doar la nivel teoretic, saltul cel mai spectaculos, cel mai profund în inefabil al poetului se realizează numai în măsura în care fiinţa în cauză are acces la *supermental*. Desigur că şi *planul iluminat* sau *intuitiv* oferă multă frumuseţe, însă afirmaţia anterioară a fost făcută din perspectiva unei excelenţe superlative, adică la nivel *supermental* se atinge măiestria maximă ! Şi această deducţie decurge din afirmaţia lui Aurobindo : „Supermentalul este planul de origine al celor mai înalte creaţii artistice .”

Din onestitate, trebuie precizat că autorul acestor rînduri nu crede despre el însuşi că a atins această măiestrie ultimă, deocamdată ! El nu se scaldă *conştient* în *super* sau *supramental* încă ! O va face cîndva în viitor.

Pentru a fi ceva mai riguros, trebuie spus că şi Egoul „crează” prin intermediul minţii obişnuite. În limba română există o expresie specifică în acest sens : „*scos sau scoasă din burtă*”, care nu este o aiureală, cum ar părea la o primă vedere, dacă se ţine cont că imediat sub ombilic se află *Manipura chakra*, *Centrul volitiv*, unde se proiectează Egoul într-un

mod specific, cu „umbrele" sale (deşi ar fi mai precis numite „prăpăstiile" sale), de care suferă imensa majoritate a omenirii actuale, respectiv orgoliul, fudulia, vanitatea, mîndria, aroganţa, importanţa de sine... de unde provine şi altă expresie : *a se burica* sau *Buricul Pămîntului*. Din această zonă, care implică şi *Centrul sexual* dizarmonios aspectat, sînt „emanate" extrem de multe cîntece şi jelanii versificate, sau poezele ce definesc Împărăţia Prostului Gust, sediul multor emoţii negative, ca frica, mînia, posesivitatea, gelozia, răzbunarea; atît de mult cîntate de *bobor* în manele şi alte genuri demo-sataniste, care-i oripilează pe cei mai sensibili la *corazon* !

Mediocritatea poeziei actuale nu e doar semnul aridităţii sufleteşti, ci şi a necunoaşterii Legilor şi Principiilor divine, a Rostului vieţii, precum şi lipsa iniţierilor în multiplele taine oculte ale universului. Din acest motiv poeziile actuale, în marea lor majoritate, nu conţin mesaje inspirate, înălţătoare, dumnezeieşti. Simt adevărul acestei afirmaţii întrucît eu însumi am trecut prin această etapă aridă, insipidă, inodoră, incoloră ! Cînd nu ştii mai nimic, nu transmiţi mai nimic ! Chiar dacă unii sau unele poete au niscai trăiri mai elevate, dacă nu există anumite cunoştinţe iniţiatice, acele trăiri elevate nu pot fi integrate corect de către mintea acelei fiinţe, cum s-a petrecut de multe ori de-a lungul timpului. Ca exemplu ilustrativ este aşa numita *astralizare conştientă*, despre care, dacă cel în cauză nu are informaţii corecte, crede că a înnebunit sau că e bolnav de cine ştie ce boală ciudată ! Pentru oamenii de rînd, atît sfera simţirii, dar mai ales sfera cunoaşterii au drept sursă subconştientul colectiv, şi foarte rar treptele superioare ale mentalului, de la cel iluminat, la cel intuitiv, pînă la supermental. Ori subconştientul colectiv înmagazinează teme, idei şi trăiri ale celor mulţi şi orbi spiritual prea binecunoscute, foarte des cîntate sau versificate în pseudo-poeziile de duzină !

Din acest motiv am insistat şi insist pe necesitatea trezirii veritabile a sufletului, care ar permite accesul la nivelurile superioare ale mentalului şi branşarea pe durate de timp din ce în ce mai lungi, la modul conştient, în acele tărîmuri superioare, ci nu doar la nivelul subconştientului colectiv, ca în prezentul acestei Epoci Întunecate. Procesul este destul de delicat din cauza complicaţiilor karmice ale fiecărui suflet în parte, întrucît trezirea veritabilă a sufletului nu doar necesită o practică zilnică perseverentă, atentă şi corectă a anumitor modalităţi specifice, ci mai trebuie şi foarte multă răbdare, autocontrol şi alte cele. În plus, dacă indivi-

dul nu are un Ghid călăuzitor autentic, se poate rătăci pe drumuri secundare, care nu duc nicăieri sau poate abandona efortul din nerăbdare sau din multe alte pricini, ce ţin toate de ignoranţa sa. Sînt foarte rare fiinţele care fac salturi spectaculoase într-o singură încarnare; acelea care au reuşit asemenea performanţe aveau multe vieţi înainte de practicanţi asidui a acelei Căi. Cei mai mulţi dintre oameni au nevoie de treizeci-patruzeci de ani sau chiar sute de ani cumulaţi din mai multe existenţe, măcar pentru a atinge primul nivel al Trezirii sufletului, urmat de Revelarea Sinelui Atman şi încheiat cu Eliberarea Spirituală Supremă !

Deşi am scris şi în Precuvîntarea la volumul *Poezii modificate genetic*, reiau subiectul, fiind esenţial : *Trezirea sufletului este incompatibilă cu egoismul, indiferenţa faţă de suferinţele semenilor, mînia, gelozia, posesivitatea, răutatea, perversitatea, orgoliul, aroganţa, vanitatea, fudulia, prostia, invidia, lăcomia şi toate celelalte emoţii negative* !

Cîtă vreme manifestăm asemenea emoţii, nu se poate spune că avem sufletul trezit. Pe cînd *manifestarea mai mereu, adică mereu, aproape continuu a bunătăţii, altruismului, a bucuriei de a trăi, a compasiunii, a iubirii necondiţionate, a într-ajutorării semenilor fără să se aştepte recompense, a amabilităţii, a dăruirii, a modestiei şi smereniei, a nobleţii sufleteşti* şi a multor altor calităţi, înseamnă cu adevărat Trezirea sufletului, chiar dacă nu se reuşeşte încă Centrarea permanentă în Inima spirituală, aşa cum s-a indicat în acea *Precuvîntare* !

Pentru majoritatea scriitorilor contemporani *Trezirea sufletului* este doar o sintagmă oarecare, şi unde te mai pui că toţi scriitorii cred despre ei înşişi că au sufletele trezite, fiindcă ei confundă *sensibilitatea Egoului cu sensibilitatea Sufletului*. Toate cele din Creaţie deţin o formă mai mult sau mai puţin rudimentară de sensibilitate, dar desigur că nu toate entităţile au sufletele suficient de treze, cît să fie orientate benefic ! Sufletul, în măsura în care începe *realmente* să fie trezit, nu face fiţe, nu face nazuri şi zîmbre că nu-i place una şi alta, unul şi altul, nu strîmbă din nas supărat că nu i se face dreptate, că nu i se face pe plac, că nu-i gădilit de fiecare dată sub bărbie.Toate acestea le face Egoul şi numai Egoul !

Sufletul trezit înglobează cu dragoste, nu respinge meschin fiinţe sau aspecte care nu-i convin. Sufletul trezit nu are crize de orgoliu, urmate de atacuri furibunde la adresa celorlalţi, nu se supără cînd este criticat sau i se fac observaţii egoului pentru inconvenientele multiple de care suferă acesta. Dintr-o anumită perspectivă, am putea asemăna Egoul cu

Aerul care este perturbat la cea mai mică adiere de vînt, pe cînd sufletul trezit este asemenea Spaţiului care înglobează totul în mod egal, fără părtinire sau fiţoşenii de orice fel ! Egoul, prin intermediul minţii obişnuite, are o cunoaştere superficială, cel mai adesea speculativă, dacă fiinţa respectivă nu urmează învăţăturile unei căi spirituale autentice, pe cînd sufletul trezit are acces la cunoaşterea iluminată, intuitivă, super sau supramentală…Un suflet treaz nu se scaldă în speculaţii aride, ci în esenţe candide! Sufletul treaz nu are nevoie de dovezi în orice direcţie: că există, că e iubit, acceptat, agreat, respectat, aşezat pe podium şi adulat permanent de către cei apropiaţi sau de către cei inferiori ca poziţie socială, ca avere, ca putere, ca rang în ierarhia malefică a sectelor satanice ! Un suflet treaz este conştient de *sine şi nu umblă mereu după recunoaştere şi glorie lumească* ! E drept însă că pînă la trezirea şi înflorirea plenară a sufletului nostru, ne vom confrunta periodic cu un melanj din ambele direcţii, adică amestecul destul de tulbure a unor reacţii provenite din egoul insuficient rafinat ori sublimat, cu bunele intenţii şi nobleţea sau luminozitatea oferită de sufletul pe cale de a se trezi, astfel că pentru un timp mai lung sau mai scurt, fiinţa în cauză nu va şti sigur care parte predomină : egoul ori sufletul ? Lupul cel bun sau lupul cel rău ? Această etapă incipientă este cea mai delicată, fiindcă necesită o mare atenţie şi luciditate din partea noastră în a deosebi manifestările egoului de cele ale sufletului şi dacă ne lipseşte discernămîntul, onestitatea şi sinceritatea, pericolul de a devia e foarte mare pentru multe fiinţe care vor crede despre ele însele *că sînt ceea ce nu sînt* !

Sufletul trezit sau Supramentalul pe deplin dinamizat este ceva atît de grandios, încît dacă ne-ar vorbi despre el o fiinţă pe deplin eliberată, ni s-ar părea că spune basme, iar unii grobieni l-ar bănui că e dus cu pluta! Mintea îngustă şi egocentristă a celor mai mulţi dintre noi nu poate concepe ceva atît de grandios şi magnific ! Ne-am obişnuit atît de mult cu spaţiile noastre minuscule: odăi, case, cuşti, încît atunci cînd vedem catedralele medievale, rămînem cu gura căscată, ca să nu mai vorbim de piramide sau alte construcţii megalitice ! Şi aceasta e doar o comparaţie între egoul nostru bicisnic şi sufletul pe deplin treaz...doar o comparaţie a grandorii unuia faţă de celălalt, a Sufletului faţă de Ego, a cărui instrument este mintea obişnuită. O comparaţie între bicisnicia omenirii actuale şi grandoarea unor civilizaţii trecute, unde exteriorul, respectiv templele sau oricare alte construcţii impresionante, oglindeau interiorul

lor, respectiv aura expansionată a multor fiinţe umane din acele vremuri, fie că aparţineau pămîntenilor sau unor rase extraterestre foarte avansate şi benefic orientate.

Precum se ştie, creştinismul defineşte foarte vag sufletul. Înţelepţii antici, numiţi *Rishi*, care au fost fiinţe pe deplin îndumnezeite, aveau o cunoaştere prin trăire directă a Sufletului uman. Ei au obţinut realizarea spirituală ultimă, respectiv îndumnezeirea, cu multe mii de ani înaintea creştinismului, iar Înţelepţii din viitor vor percepe Sufletul cu multe mii de ani după dispariţia creştinismului, care este o religie mult prea simplistă, însă necesară minţilor primitive actuale (dar teribil de fudule) şi sufletelor imature ale majorităţii oamenilor din Kali Yuga ! Din păcate, pînă şi învăţătura dumnezeiesc de înţeleaptă a lui Iisus Christos a fost ciuntită, amestecată cu dogme, reguli şi restricţii imbecilizante, pe lîngă multe neadevăruri, de către o instituţie care nu are interes să lumineze oamenii, ci să-i subjuge ! Ei, bine, dacă sufletul este grandios, în măsura în care e trezit realmente, atunci ce se mai poate spune despre Sinele nostru divin ?... Ce altceva în afară de faptul că...trebuie să ajungem să ne revelăm acest Sine dumnezeiesc, pentru a vedea dacă mai găsim cuvinte să spunem ceva ce poate fi transpus în limbaj articulat *după* revelarea plenară şi permanentă a Sinelui !

Trezirea sufletului este o *stare permanentă de a fi*, nu un sentiment temporar, însă desigur că are grade diferite, ca orice altceva, la unii mai accentuată, la alţii abia incipientă, iar la cei mai mulţi din Era Întunericului inexistentă ! În aceste vremuri de bejenie, stările cele mai răspîndite, într-atît de răspîndite încît nici nu se mai observă, fiind socotite fireşti, „*naturale*," sînt Egoismul exacerbat, orgoliul, fudulia, mîndria, aroganţa, gelozia, mînia, ignoranţa şi ...prostia ! Sigur că toate acestea sînt inerente Erei Întunericului, că din acest motiv se şi numeşte astfel şi sigur că toate în Creaţie sînt ciclice, adică va urma o altă eră în care vor fi alte stări, mult superioare.

Pentru cei care se află pe o cale spirituală autentică, erele întunecate sînt oportunităţi excepţionale de a evolua spiritual în ritm accelerat, din simplul motiv că atunci ne confruntăm cu foarte multe provocări cărora învăţăm să le facem faţă gradat, pe cînd în erele mai blînde, mai prietenoase, evoluţia este mult mai lentă, lipsind provocările extreme !

În prezent, pînă la aşa numitul Eveniment sau Flash solar, care cel mai probabil se va produce pînă în 2026, deşi nu-i excus nici mai

tîrziu, provocările vor fi şi mai mari, nu atît prin războaie, cît prin asaltul maleficienţei în moduri tot mai violente în viaţa noastră de zi cu zi, iar nouă ni se cere să ne conştientizăm toate hibele şi să le sublimăm în calităţi polar opuse ! Cei care vor reuşi transmutarea şi sublimarea defectelor proprii în calităţi polar opuse, vor trece examenele, vor accesa clase superioare, în tărîmuri paralele superioare sau se vor încarna pe planete evoluate ori chiar pe această planetă, după ascensiunea ei într-o dimensiune superioară ! Cei care vor rămîne repetenţi şi de această dată, care nu-şi vor învăţa lecţiile de iubire, omenie, bunătate, altruism, modestie, smerenie, dăruire şi multe altele, se vor încarna pe planete aflate în epoci întunecate, reluînd lecţiile pe care nu le-au învăţat Acum şi Aici. Mai cu seamă reprezentaţii sectelor satanice vor relua aceste lecţii, însă data viitoare ei vor victime, nu călăi, ca în prezent !

Fiindcă legile dumnezeieşti sînt perfecte peste tot în Creaţie şi absolut nimeni nu scapă de consecinţele pozitive sau negative ale gîndurilor, cuvintelor şi acţiunilor sale ! Cît priveşte Legile şi Principiile Dumnezeieşti, amintesc aici primele trei dintre ele, care au aplicabilitate generală oriunde şi peste tot, inclusiv în artă : Legea Rezonanţei oculte, Legea karmei şi Principiul Oglindirii, care stipulează că exteriorul (lumea) este reflexia interiorului fiinţelor umane. Acest Principiul al Oglindirii sau Reflexiei devine cu atît mai semnificativ dacă privim poeziile contemporane prin prisma acestei oglindiri.

Concret, există „poeţi" ale căror subiecte sau mesaje aşa zis „poetice" frizează patologicul, unde depresia, negativismul, scepticismul, rezonanţele demoniace sînt nu doar vizibile, ci chiar „meniul casei" ! În cazul acestor pseudo-poeţi este evident *de cine* sînt inspiraţi, adică de entităţile malefice, şi de ce sînt inspiraţi să scrie în acel fel ! Pentru că rezonanţele lor, karma de ignoranţă şi Principiul reflexiei îi atrag spre acele tărîmuri inferioare, de unde îşi extrag neroziile demoniace ori sataniste ! Aceşti pseudo-poeţi fie aparţin sectei satanice prea binecunoscută, fie fac jocul acestei secte în mod inconştient, din pură ignoranţă sau prostie.

Şi acesta este unul dintre motivele pentru care îndrum poeţii mai tineri sau mai vîrsnici către astfel de informaţii iniţiatice, pentru a nu se mai lăsa manipulaţi de forţele malefice cu idei şi teme demoniace ori satanice, care nu doar le scad frecvenţa de vibraţie individuală, dar îi menţin într-o suferinţă îndelungată din care nu ştiu cum să evadeze singuri ! Şi prin suferinţă subînţeleg stări de nervozitate, mînie, iritabilitate,

de orgoliu, vanitate şi aroganţă cvasi-permanente, de care şi eu am suferit zeci de ani la rînd, pe care, tot din ignoranţă şi prostie, le înecam în alcool, ceea ce încetul cu încetul a dus la o disperare insuportabilă în visele nocturne, şi acest ciclu de frustrare-mînie-disperare s-a repetat pînă la 33 de ani inclusiv, astfel că la 34 de ani, prin Graţia Celui de Sus, am purces pe o cale spirituală autentică, pentru ca ulterior, de-a lungul altor 30 de ani să-mi conştietizez şi apoi să-mi purific mintea, corpul fizic şi corpurile subtile, proces care continuă şi va continua pînă la Eliberarea Supremă, nu se ştie cîtă vreme !

Este foarte probabil ca observaţiile mele despre non-valoarea sau insipiditatea „poeziei" actuale să nu impresioneze mai pe nimeni, nu din cauză că ar fi greşite, ci pentru că necunoaşterea Principiilor autentic spirituale, nu cele dogmatice, împiedică pentru o perioadă oarecare de timp integrarea acestora într-o înţelegere spirituală corectă. În realitatea de zi cu zi oamenii au crescut cu muzică proastă şi poezie mediocră, care pe lîngă îndobitocirea din mass-media, a contribuit la proliferarea prostului gust de o manieră alarmantă la scară planetară, dar a sosit vremea pentru o nouă viziune, în conformitate cu cele mai înţelepte învăţături spirituale perene !

Legat de Principiul Oglindirii, fac o ultimă observaţie care este extrem de importantă pentru artişti, scriitori şi critici. Cu toţii trebuie să fim atenţi că modul cum îi vedem pe ceilalţi sau felul în care interpretăm lumea are de a face mai mult cu noi înşine, decît cu ceilalţi, în sensul că proiectăm într-o mai mică sau mai mare măsură, mai ales defectele proprii, asupra celorlalţi *! Lumea este aşa cum o vezi tu, nu pentru că aşa ar fi la modul obiectiv, ci pentru că numai aşa o percepi tu* ! Ar trebui să fim extrem de sinceri şi atenţi cu noi înşine pentru a nu face astfel de proiecţii deformate, dar cîţi dintre scriitorii actuali sînt capabili de aşa ceva ? Foarte puţini din cei care *nu* urmează o cale spirituală autentică... dacă există cumva cu adevărat ! Eu de fapt nu cunosc nici un astfel de exemplu la modul personal, însă admit că, teoretic măcar, ar putea exista scriitori sau artişi care *nu* se află pe o cale spirituală autentică şi *nu* fac proiecţii păguboase asupra celorlalţi ! Trebuie să devenim noi înşine oglinzi cît mai curate pentru a-i putea oglindi pe ceilalţi cît mai corect, şi fără să facem din această oglindire un alt motiv de împăunare orgolioasă !

Întoarcerea la Poezia veritabilă

După cum se ştie, există cele două moduri de a scrie poezie : cu rimă sau fără rimă.

Poezia cu rimă are unele avantaje, în sensul că dacă se respectă metrica şi *dacă* autorii evită metaforele clişeistice, mesajele demoniace sau aiuristice, atunci, prin faptul că sună bine, acea sau acele poezii plac sau au şanse să placă mai mult receptorilor. Avantajele la care făceam referire sînt muzicalitatea şi ritmul, însă aici există o capcană de care nu mulţi autori de poezie sînt conştienţi... Capcana este numită *Iscusinţa* !

În poeziile cu rimă există mulţi, destul de mulţi poeţi care excelează în iscusinţa compunerii sau tehnica scrierii poeziilor cu iscusinţă, astfel că graniţa dintre iscusinţă şi talent este nebuloasă. Ca receptor e destul de dificil să separi iscusinţa poetică de talentul poetic. Ele pot merge împreună, pot fi şi separate, dar şi amestecate într-atît, încît nu e clar cît este iscusinţă şi cît talent autentic. Criteriul care departajează iscusinţa de talent este gradul de emoţie pe care îl transmite poezia respectivă. Cu cît este mai emoţionantă şi inefabilă prin imprevizibilul ei, cu atît este mai valoroasă acea poezie !

La poezia fără rimă, poeţii nu mai pot uza de iscusinţă tehnică ! Nu mai pot uza de nici un truc tehnic ! La poezia fără rimă se vede cel mai clar cît talent există la poeţi (poete), cîtă inspiraţie sau cît geniu ! În cazul poeziei cu „rimă albă", conţinutul este esenţial, prioritar, nu ambalajul ! Evident, acel conţinut pentru a fi realmente valoros, trebuie să fie divin inspirat,(exemplul cel mai cunoscut fiind : *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii* de Lucian Blaga), ci nu pe dos, ca în pseudo-poezia actuală contemporană, care sînt mai degrabă nerozii, nu poezii !

Din perspectiva mea este destul de uşor să scrii poezii cu rimă, mai cu seamă „rimă împerecheată", şi dificil, foarte dificil să scrii *poezii valoroase* fără rimă ! Pentru cele dintîi e necesară iscusinţa tehnică, chiar dacă nu şi suficientă. Pentru cele din urmă- poeziile fără rimă- e necesar şi suficient să fii inspirat divin, dar pentru aşa ceva poeţii ar trebui să aibă sufletul trezit într-o proporţie suficient de mare, pentru a avea acces la tărîmuri cît mai elevate. Cum ştie receptorul de poezie că poetul este sau nu este inspirat divin ? *Simplu* : elevîndu-şi el însuşi nivelul de vibraţie, adică trezindu-şi el însuşi sufletul !

Cum să-şi trezească oamenii sufletul ?... este partea cea mai dificilă,

dar şi imperios necesară !

Numai că a vorbi despre trezirea sufletului majorităţii poeţilor contemporani, care nu urmează o Cale spirituală autentică şi nu practică zilnic învăţăturile acelei căi, este ca şi cum ai vorbi despre propulsia ozeneurilor unor eschimoşi !

Posibil ca unii sau unele dintre cele care scriu poezii în prezent să fi auzit de trezirea sufletului, poate că unii sau unele poete chiar au sufletul trezit parţial. Nu ştiu exact, că nu am clarvedere încă, dar dacă judec după ce fel de poezie s-a scris în ultimii 50 de ani, nu se vede mai deloc sufletul trezit la majoritatea covîrşitoare a scriitorilor !

Şi argumentul imbatabil pentru mine este poezia fără rimă. Dacă poezia cu rimă mai poate fi salvată prin iscusinţă tehnică, ritm şi muzicalitate, poezia fără rimă contemporană este un fiasco impardonabil în cea mai mare parte, cu rare excepţii ! *Lipseşte mesajul emoţionant, percutant, lipsesc metaforele măiastre, inedite, uimitoare, imprevizibile, originale* ! Poezia fără rimă este doar o înşiruire de cuvinte, cel mai adesea *fără un mesaj clar, percutant, poetic, înălţător*, însă aranjate grafic într-un fel specific. Dacă n-ar fi aranjate în acel fel, ci într-o curgere continuă, ca la proză, ai zice că acele „poezii" sînt doar nişte *Dări de seamă* despre niscai chichiţe biografice, care au o minimă importanţă pentru autorii lor şi nici o importanţă pentru cititori !

Cum am scris şi în Precuvîntarea cărţii *Poezii modificate genetic*, s-a uitat ce este şi cum ar trebui să fie poezia pentru a-şi merita numele de POEZIE ! Trebuie să ne reamintim că Poezia este un limbaj *frumos, înălţător, sublim, inefabil*, că trebuie sau este de dorit să fie o *curgere luminoasă*, dinspre sferele înalte, prin releele care sînt poeţii autentici, către sufletele receptorilor, pe care apoi le va înălţa spre acele sfere înalte de unde a purces iniţial *acea curgere luminoasă* ! Scopul imediat al artei este răpirea în inefabil, însă dacă citeşti poeziile "albe" contemporane, cel mult vei fi răpit în lamentabil, într-atît sînt lipsite de toate calităţile minim necesare !... Adică nici *Originalitate*, nici *Simplitate*, nici *Profunzime* !

Altă împărţire a poeziilor se poate face între poezia cu *mesaj direct* sau *De idee*, în care categorie intră poezia populară şi poezia clasică, într-o anumită măsură. În poezia populară există cîteva reuşite notorii, însă reversul acestora aparţine poeţilor începători, fără talent, care bat la Porţile Poeziei, crezînd pesemne că Arta veritabilă e un bordel în care

plăteşti cîteva parale şi te culci cu cea mai rîvnită Glorie ! În acest tip de poezie cu mesaj direct se cuprind cele mai multe pseudo-poezii, numite versificări, în care metaforele şi comparaţiile sînt hiper tocite de atîta folosire, adică insuportabil de clişeistice ! Cît despre Poezia cu mesaj direct, aşa zis "cultă", au fost şi probabil vor fi multe poezii foarte reuşite sau excepţionale. Un exemplu superb la Radu Gyr *: "Ne vom întoarce ca un fum,/ Uşori, ţinîndu-ne de mîini,/ Toţi cei de ieri în cei de-acum,/ Cum trec fîntînile-n fîntîni*." Sau : *„Piramidele-nvechite / Urcă-n cer vârful lor mare –/ Nu căta în depărtare / Fericirea ta, iubite!"* Eminescu.

În ce mă priveşte, am inclus în volumele tipărite poezii cu mesaj direct din *necesitatea transmiterii* anumitor mesaje, chiar dacă unele dintre ele vor fi fiind mai slabe calitativ. Impresia sau simţirea mea vizavi de poeziile cu mesaj direct este că la compunerea lor a fost mai puţină inspiraţie din sferele Înalte şi mai multă contribuţie din partea minţii superioare, chiar dacă nu în toate cazurile. Una din greşelile pe care le facem mulţi dintre noi în poeziile directe este să folosim poezia pe post de catedră sau amvon pentru ţinerea predicilor cu varii subiecte, pe care le credem necesare de răspîndit. Şi e o greşeală evidentă, pentru că poezia *nu este* şi nu trebuie să fie predică şi nici teză militantă pentru obiective sociale. Versificările da, *Poezia veritabilă* nu ! Dat fiind însă nivelul redus de conştienţă în vremurile actuale, poezia cu mesaj direct este necesară şi utilă deocamdată, nu doar pentru variaţia registrului poetic, ci din motivul foarte simplu că poezia *de stare*, cu mesaj indirect, aluziv, este mai puţin înţeleasă de marea majoritate a cititorilor, drept pentru care cărţile valoroase de poezie sînt foarte rare şi mai deloc vîndute !

Cea care se apropie cel mai mult de ceea ce subînţeleg prin *Poezie veritabilă* este Poezia indirectă, aluzivă sub aspectul mesajului sau *De stare,* în care se transmite ceva *subtil, încîntător, înălţător, divin, inefabil* ! (De altfel, la nivelul Subconştientului colectiv, Poezia veritabilă tocmai aceste calităţi le implică !). Aluziile sînt mai mult sau mai puţin străvezii, parcă e clar sau parcă tremură puţin înţelesul poeziei; rimele ori versurile au nimburi colorate în varii nuanţe metaforice, care ne uimesc prin ineditul lor, alăturările de cuvinte sînt neaşteptate, indicînd un limbaj ce aparţine mai degrabă universului astral, unde congruenţa elementelor nu se supune logicii diurne (care este ca un corset prea strîns legat de corpul ideaţiei), ci curge uşor din forme aparent fixe, în alte forme oarecum eterate… desigur în poeziile cele mai reuşite ! Pentru scrierea unor

poezii de acest gen, care să fie cît mai frumoase, e necesar un echilibru dinamic foarte fin între Sens şi "Nebunie poetică" : dacă e prea mult sens logic, intră în categoria mesajelor directe, iar dacă este prea multă "nebunie poetică", intră în categoria opusă, a celor fără nici un sens, însă dacă se insistă pe acea direcţie, se merge pe arătură şi chiar prin gropile incoerenţei sau delirului ! O altă observaţie care merită punctată este sobrietatea limbajului poetic ca indiciu al unui rafinament poetic evident, în contrapondere cu limbajul pompos de exaltat, dar gol în fond, cu multe metafore, comparaţii sau alăturări de cuvinte arhi-uzitate ale versificatorilor mediocri, fie ei la început de drum sau la sfîrşitul lui !

Poeticul Dumnezeiesc a fost foarte puţin redat de la nivelurile superioare ale mentalului de către poeţii acestei planete pînă în prezent, în istoria cunoscută de noi; aş zice doar cîteva firmituri de poezie veritabilă, şi aceasta din cauza nivelului de adormire spirituală a poeţilor şi poetelor. Pentru a vă face o idee fie şi aproximativă a ceea ce vreau să se înţeleagă, îndemn cititorii acestor rînduri să vizioneze filmuleţul *Mediatoarei stelare*, partea a 9-a, (pe internet) sau să lectureze mărturiile celor care au atins iluminarea, mai precis starea de conştiinţă cosmică, în care conştiinţa individuală se expansionează gradat pînă la dimensiuni incomensurabile, astfel încît acea conştiinţă trăieşte efectiv condiţia oricărei creaturi sau obiect neanimat (cum ar fi o pernă, de exemplu), din oricare regn, la modul cel mai intim, total şi... poetic uneori ! Există multe, destul de multe mărturii ale celor care au trăit starea de conştiinţă cosmică şi dacă vor fi citite de cît mai mulţi dintre poeţii contemporani, nu doar că ar deveni mai umili (ceea ce *nu* se poate realiza de azi pe mîine), dar măcar ar scrie mai puţine nerozii !

Mai limpede spus, îndemnul meu pentru trezirea sufletului se adresează creatorilor de artă originală la modul general şi poeţilor/poetelor în particular, care nu au drept obiectiv prioritar Mîntuirea sau Eliberarea spirituală. Ei/ele vor să scrie poezii, aceasta este aspiraţia lor, dar pentru a crea ceva foarte valoros, chiar genial, e necesar să acceseze sferele cele mai înalte ale mentalului, de la mentalul superior, prin cel iluminat şi intuitiv, *pînă la supermental*. Mentalul Iluminat oferă o lumină translucidă, în Mentalul Intuitiv lumina devine transparentă, pentru ca la nivel Supermental să fie un ocean de lumină divină ! Poezia veritabilă este ca o mireasmă mai mult sau mai puţin surprinzătoare ori îmbătătoare, aflată între ariditatea banalităţii, a rutinei sau mediocrităţii opaci-

zante, şi Oceanul realizării spirituale supramentale. Scopul creaţiei divin inspirate, oricare ar fi forma ei, este „răpirea în inefabil", însă mintea obişnuită s-ar putea să nu fie deloc impresionată de această formulare, de aceea pare a fi necesar să precizez că acea răpire în inefabil constituie antecamera magică a frumuseţii dumnezeieşti. Însă dacă fiinţa umană depăşeşte nivelul *supermental* şi trăieşte conştient în *supramental*, atunci apare paradoxul că poeziile la acel nivel nu mai sînt poezii în sensul cel mai pur al conceptului, ci mai degrabă nişte descrieri prozaice ale unor stări excepţionale.

Fiinţele pe deplin îndumnezeite au trecut de antreul unui tărîm mistic abia sugerat şi au pătruns din plin în ceea ce s-ar putea numi splendorile magnifice ale supramentalului, dincolo de cuvinte şi conceptualizări ideatice. La acel nivel nimic de acolo nu mai poate fi redat în cuvinte ! Pentru a transpune în cuvinte splendoarea supramentală, trebuie să cobori cîteva trepte mai jos în mental, dar conştiinţa supramentală fie nu are interesul să caute conţinuturi poetice foarte expresive, fie nu este menirea ei să se exprime în acest mod pur poetic. Aşadar, arta autentică provine de la cele trei niveluri ale mentalului, cel iluminat, intuitiv şi supermental, fiindcă dacă se transcende planul *supermental* şi se pătrunde conştient în *supramental,* se trece dincolo de limbajul articulat. Arta divin inspirată sau genială este doar o etapă, o treaptă a conştiinţei limitate înspre nelimitarea Absolutului Dumnezeiesc. Şi pentru că tot sîntem la explicaţii generale, cred că e necesar să se facă o distincţie clară între genial şi briliant/sclipitor. După percepţia mea, genialitatea aparţine planurilor superioare ale mentalului, adică este mult deasupra sclipitorului.

Un exemplu de versuri cu nuanţe iluminatorii la Rimbaud : *„O, anotimpuri, o, castele/ce suflet nu are defecte"*. Şi comentariul lui Aurobindo este foarte instructiv, ba chiar revelator: *„La prima vedere vibraţia este abia perceptibilă, dar dacă urmărim să intrăm în rezonanţă cu înregistrarea în Akasha tattva a stării de atunci a poetului, dincolo de cuvinte (...) remarcăm că totuşi starea iluminatorie este prezentă (...) aici se simte că nu este vorba de o energie şi de o vibraţie plenar iluminată, deoarece ea nu vine de deasupra capului (Sahasrara), ci din centrul inimii (Anahata chakra), şi cu această ocazie totdată remarcăm că ea nu are nimic de a face cu sensul cuvintelor, cuvintele doar învesmîntează acel ceva inefabil care vibrează. Din contră, următorul vers a lui Mallarme' provine chiar din planul Iluminat: «Gheţarul transpar-*

ent al zborurilor stolurilor care încă nu s-au înălţat!»"

Cu siguranţă acest vers sună mai bine în original, decît în limba română, unde cele două cuvinte cu terminaţia în „*lor*" strică puţin eufonia versului, dar dincolo de acest inconvenient, trebuie să recunosc că imaginea transmisă ne lasă zen pe unii dintre noi. Dacă percepţia mea este corectă, Poetul pare a surprinde în acest vers un imbold al sufletului spre înălţare, încremenit în tentativa de a reda imagistic ceea ce este nepătruns de cuvinte. Sufletul are o primă revelaţie a grandorii sau splendorii cu neputinţă de cuprins în cuvinte, grandoare care copleşeşte prin măreţie, subtilitate şi profunzime, iar dacă el nu este suficient de pur, elanul se frînge ori încremeneşte într-o unduire stupefiată ! Acest vers poate fi luat ca etalon sau model de expresie poetică paradoxală, provenit din planurile superioare ale mentalului, ceea ce nu înseamnă neapărat că toate versurile aparţinînd acestor planuri se prezintă în aceaşi formă paradoxală şi greu descifrabilă pentru mentalul obişnuit, însă bănuiesc că formularea paradoxală este expresia cea mai adecvată în a sugera indicibilul şi inefabilul acelor planuri superioare.

Mai concret, inimile ahtiate de romantism găsesc geniale versurile lui Nichita Stănescu, dar aici se confundă *genialul* cu *briliantul* : „ *Spune-mi, dacă* te-aş prinde într-o zi / şi ţi-*aş săruta piciorul /Nu-i aşa că a-i şchiopăta puţin, după aceea,/ de teamă să nu-mi striveşti sărătul* ?". Comparate cu versul lui Mallarme′, versurile poetului român sînt doar nişte găselniţe uneori drăguţe, alteori sclipitoare, însă cele mai multe sînt apă de ploaie, arareori avînd inspiraţii remarcabile, ca în aceste versuri : „Nimeni nu este al său,/şi nici nimeni /nu este al tău/Păsări iubindu-se-n aer./Păsări iubindu-se-n crengi./Poţi tu, singuratecule,/văzându-le,/să le-nţelegi ?"

Explicaţia este evidentă. Cea mai mare parte a receptorilor de poezie din Epoca Întunericului spiritual nu au rafinamentul necesar să guste poeziile provenite realmente din planurile Înalte ale mentalului, adică planul Iluminat, Intuitiv sau Supermental, de aceea atribuie eticheta de genial la ceva cît mai aproape de nivelul lor, confirmînd ceea ce spun înţelepţii că :" *Avem parte doar de fericirea pe care o putem înţelege* !" La prima vedere pare contradictoriu ca un sentiment - fericirea - să depindă de înţelegere, însă dacă analizăm ceva mai profund, vom fi de acord că este întru totul adevărat, fiindcă tot ce este neînţeles, nu poate fi asimilat

nicicum de noi, dacă ne depăşeşte nivelul de conştienţă ! Dacă nu trăim conştient la nivel super sau supramental, nu putem *decela sigur* planul din care provine inspiraţia artistică şi din acest motiv există pericolul să facem aprecieri eronate vizavi de valoarea reală a unor creaţii artistice. Şi tot în ideea neînţelegerii unor versuri din lipsa anumitor informaţii ezoterice, trebuie ştiut, de pildă, că extazul numit *Samadhi*, respectiv cea mai înaltă treaptă de fericire divină (sau beatitudine - *ananda*) la care poate ajunge conştiinţa umană, se realizează prin accesul fiinţei la *Vidul Transcendent*, care este cu totul altceva decît Neantul, adică exact opusul acestuia ! Există multe trepte sau etape intermediare ale Vidului, accesate gradat, însă dacă nu ştii că acel vid este numit astfel pentru că nu se află nimic material acolo, ci doar SAT-CIT-ANANDA, respectiv Pură Existenţă, Pură Conştiinţă, Pură Beatitudine, atunci faci glume copilăroase, întrebînd dacă orăcăie broaştele în acel vid sau cîntă păsăruicile !

Cu excepţia poeţilor mistici şi a poeziilor spirituale, în prezent inspiraţia şi temele *cele mai frecvente* se circumscriu ariei Centrului sexual în cea mai mare parte; aşa numitele *zvadistăneli* (vezi glosarul final). Deşi se foloseşte adesea cuvîntul iubire, ar trebui să se ştie că sentimentul uman denumit astfel este doar o reflexie palidă în Centrul sexual, a iubirii divine care se află la nivelul lui Anahata Chakra, Centrul Iubirii necondiţionate. Cum fiecare Centru de Forţă se reflectă specific în toţi ceilalţi centri de forţă principali, avem o reflexie a centrilor superiori în centrii inferiori, şi aşa se face că iubirea, fericirea, bucuria omenească sînt doar reflexii foarte palide ale unor sentimente divine de sute de ori mai intense decît cele trăite de noi la actualul nivel de *conştienţă*. Şi această afirmaţie provine din trăire directă, nu din cărţi sau din auzite !

Poezia veritabilă viitoare implică accesul conştient la sferele sau tărîmurile cele mai înalte ale mentalului, iar receptarea ei corectă se va face numai după ce minţile receptoare vor accesa ele însele acele înălţimi la modul conştient. Aceasta este raţiunea pentru care am afirmat că majoritatea poeziilor contemporane, mai ales cele în vers alb, sînt doar nişte bîlbîieli stîngace (există şi bîlbîielile „dreptace" ale bebeluşilor !), ele netransmiţînd mai nimic remarcabil, cu rare excepţii ! Din acest motiv îndemn confraţii să-şi trezească realmente sufletele, pentru a trăi *Poeticul Dumnezeiesc* la modul cel mai *direct, profund şi revelator* cu puţinţă !

Ofer două exemple de poezii foarte reuşite, chiar superbe după simţirea mea :

”*Și-ți sunt vis într-o genune/ la o margine de lume,/ zile-ascunse-n nopți prea lungi/ cînd tăcerea nu-mi ajungi;/ spre apus o să-ți rodesc,/ ca o apă care pleacă/ crucea cerului s-o treacă,/ dor de tine, dor lumesc,/ îți sunt zbor, îți sunt cădere/ bucurie și durere,/ toamnă rece, amăruie/ răsucită-ntr-o gutuie/ galbenă, foșnind lumină;/ dimineața ce-o să-ți vină...*” Andrada Ionescu.

”*La graniță : Între noi mereu vor sta/ munți de nu și munți de da,/ drumuri multe, lungi, la poale,/ și-aripa Măriei Sale,/ Poezia, ce se scaldă/ în parfumul de lavandă,/ geamantanul pregătit/ la un drum fără sfârșit,/ porți ce dau spre alte porți/ și morminte fără morți,/ între noi mereu va sta/ față-n față vara mea/ împotriva iernii tale,/ pe-aici anul nu are/ decât două anotimpuri,/ timpu-i dezbrăcat de timpuri,/ munții cresc direct din mare/ ceasul n-are minutare,/ dar te-aștept la graniță/ cu soarele-n rană/ și cu luna la picioare,/ fiecare cu ce are,/ să-mpărțim cerul în două/ jumătăți de lume nouă.”* Dori Lederer.

Vor fi existînd multe alte poezii foarte reuşite de care nu am ştiinţă, cîteva de care am ştiinţă la poeţii iniţiaţi ca Rumi, Omar Khayyam şi Kahlil Gibran, însă cu mult mai multe sînt cele fără nici o valoare. Odată cu decăderea oamenilor, au decăzut multe altele, inclusiv Arta ! Dacă atît criticii, cît şi redactorii ar avea cunoştinţe iniţiatice autentice, precum şi sufletele trezite într-o măsură suficientă, ar face o selecţie mult mai riguroasă a creaţiilor literare, pentru a promova doar arta autentică, să nu mai fim sufocaţi de maculatură ca în prezent. Oare de ce există atît de multă mizerie în lumea exterioară ?...Va fi făcut cineva corelaţia dintre mizeria interioară a omenirii în ansamblu şi cea exterioară de pe pămînt şi din oceane, dar mai ales din politică ?

Şi aceste rînduri constituie un semnal de alarmă, dacă vor fi citite de cei cărora li se adresează şi dacă destinatarii deţin un minim discernămînt, şi un minim bun simţ spre a se auto-obiectiva cu onestitate şi sinceritate. Fără aceste calităţi, mesajul nu va fi receptat corect, ci va fi un fel de “chemare în pustie” pentru surzi şi orbi !

Vreau să evidenţiez aici şi un alt aspect despre procesul creaţiei sau aşa numita inspiraţie. Există două situaţii oarecum distincte. În prima dintre ele, expusă anterior, inspiraţia provine din sferele sau nivelurile înalte ale Mentalului, ca un fel de fulgerări, în care ideile sau poeziile apar mai mult sau mai puţin clar, parţial sau, mai rar, integral.

În cea de a doua situaţie, inspiraţia apare pe fondul unei stări speciale, ca un fel de transă benefică. Acea stare sufletească remarcabilă impregnează în mod subtil compoziţia, fie ea muzicală, poetică, picturală, fotografică; impregnare care rămîne fixată un timp indefinit, astfel că multe generaţii se vor bucura de acea creaţie artistică, dacă nu e distrusă ori deteriorată grav.

Am simţit adevărul acestei afirmaţii cînd am avut ocazia cu mai mulţi ani în urmă să văd fotografia unui rîu, care fotografie mi-a plăcut inexplicabil de mult, deşi era doar o porţiune de apă, fără nimic altceva ieşit din comun în acel peisaj, şi în timp ce îmi manifestam verbal încîntarea, persoana respectivă mi-a spus că avusese o stare spirituală foarte frumoasă în acel moment. Cîţiva ani mai tîrziu, Ghidul spiritual ne-a dezvăluit la curs această informaţie despre impregnările subtile...impregnări ce sînt valabile desigur şi în stările exact opuse, cum am simţit mulţi dintre noi pe propria piele, atunci cînd am primit înscrisuri pline de venin !

În acest mod se explică valoarea creaţiilor artistice, prin impregnările subtile excepţionale (cînd a fost cazul), dar trebuie să precizez că eu personal nu am simţit nimic deosebit în cazul picturii contemporane, care mi se pare o bătaie de joc impardonabilă de mai bine de un secol încoace, odată cu apariţia bazaconiei numită cubism ! Ştiu evident că popularizarea diferitelor curente anti-estetice s-a făcut intenţionat de către secta satanică binecunoscută aflată la cîrma acestei lumi, în modul cel mai pervers posibil, cu scopul de a distruge tot ce este frumos, armonios, înălţător, pentru a menţine fiinţele umane în colivia unor vibraţii inferioare, care le fac foarte uşor de manipulat şi controlat !

Întrucît există grade diferite, de la un *minim* către un *excepţional* de frumos, fiinţele suficient de elevate spiritual, ale căror suflete sînt trezite într-o proporţie foarte mare, simt imediat şi destul de exact gradul de intensitate al acelor impregnări subtile.

În procesul creaţiei mai apare ceva. Fie o insuficientă purificare a mentalului, care edulcorează starea şi implicit mesajul, fie o ordonare clarificatoare pe care mentalul obişnuit se simte îndreptăţit să o facă; mă refer în general la literatură şi în particular la poezie. Am observat aceasta în cazul meu, cînd anumite versuri păreau cam neclare, deşi ceva-ceva îmi plăcea pe anume porţiuni, însă ulterior mintea superioară a intervenit, fasonîndu-le după voia ei. Sigur că aceasta e doar o etapă care foarte probabil va fi depăşită nu peste mult timp, şi e important să nu grăbim

procesul, aşa cum am făcut la primul volum, la care, dacă aş mai fi amînat editarea măcar vreo trei luni, cam treizeci de poezii ar fi fost eliminate de acolo !

Revenind la anti-poezia contemporană, se simte destul de clar lipsa acelor impregnări subtile cu stări spirituale frumoase sau excepţionale, ori minim necesare pentru a putea fi numite poezii ! Acesta este motivul mai adînc pentru care am afirmat că majoritatea sînt nerozii, nu poezii ! În ce mă priveşte, sînt de părere că poeziile care s-au scris prin mine trec de baremul limitei minim necesare pentru a putea fi numite poezii, însă deocamdată, unele dintre ele, deşi sînt bune şi foarte bune, nu ating pragul de excepţional sau genial ! N-am scris încă nici o poezie genială, dar mă bucur că am scris măcar cîteva care realmente sînt POEZII în sensul cel mai pur al conceptului, fapt la care aspir în secret de foarte mulţi ani! Ofer aici două exemple. Cel dintîi este din *Poezii modificate genetic*:

„ *Într-o gnoză lină/ La adînc nivel/ Adîncimea fină/ A lui arbatel/ Intră şi suspină/ Ca un brebenel/ Într-o zi de toamnă/ Cu violoncel./ Intră dinspre seară/ Noaptea în pătuc/ Ochii întrebară :/ Unde să mă duc / Molipsit de taină/ Şi puţin uituc ?*"

Pastel de toamnă : „*Fluturi albi îşi flutură,/Aripi care scutură,/Dinspre vîntul mai zglobiu /În versuri care se scriu. /Lent de tine mă apropiu / Şi în taină şi la propriu /Cu mai multe zeci de rime,/Care vor să te anime./Ci să mă auzi vioară/ Cînd te ţin la subţioară, /Şi te cînt nemîngîiat /Într-o noapte de bărbat,/Dorului ce i-am lăsat /Lîngă suflet de fecioară, /Visul meu neterminat /Într-un vers, odinioară !*"

Posibil să am cîndva acces şi la poezii excepţionale, însă chiar dacă nu se va realiza acest deziderat prin mine, trebuie să se ştie răspicat că mi-s complet detaşat de acest aspect şi n-o spun să mă laud, ci întrucît prioritatea principală a sufletului meu este realizarea unei devoţiuni cît mai intense, umile şi permanente faţă de Creatorul Prim !

Impregnările subtile mai mult sau mai puţin elevate, constituie cauza pentru care poeziile aparent simple ale genialului Eminescu au plăcut şi plac atît de mult, pentru că poetul român era un aspirant la starea de bodhisattva, după cum a afirmat Ghidul meu spiritual, care deşi a fost împiedicat să-şi realizeze menirea spirituală de către Forţele Întunericului, totuşi a reuşit să lumineze bezna acestor vremuri bezmetice într-o anumită măsură prin creaţiile sale ! Pe de altă parte trebuie punctat aici şi

rolul admiraţiei a mii de cititori şi cititoare, ce încărcă subtil acele poezii cu încîntarea resimţită, proces care, prin acumulare de-a lungul multor zeci sau sute de ani la nivel subconştient, are drept efect o şi mai mare admiraţie pentru acel poet !

Şi acele impregnări subtile ale unor stări remarcabile transpar în versurile multor poeţi, însă nu este locul potrivit să dau exemple aici. Mirarea şi oarecum frustrarea vine de acolo că acea frumuseţe apare doar fragmentar, pe porţiuni destul de mici, adică nu cuprinde întreaga poezie decît în cazuri foarte rare ! Cauza, cum am scris anterior, este mintea care vrea să clarifice ori să ordoneze ceva anume sau traduce inexpresiv stările percepute de suflet. Pe de altă parte, filtrele mentale ale receptorilor sînt în cele mai multe cazuri insuficient de curate, ca atare nu percep corect şi integral starea sufletească mai mult sau mai puţin elevată a transmiţătorului. În cele mai multe cazuri, creaţiile se realizează în urma unor stări de oarece încîntare sau bucurie, nu foarte intense; în urma unor petreceri bahice, dar oricît s-ar expansiona aura după consumul alcoolului, receptivitatea în asemenea situaţii arareori atinge nivelurile superioare ale mentalului.

Şi mai apare un element. Dacă se repetă mult timp că un artist este valoros, subconştientul colectiv preia această informaţie ca fiind adevărată, fără ca cei mai mulţi dintre oameni să verifice adevărul acelor afirmaţii sau pur şi simplu nu au rafinamentul estetic necesar pentru a realiza o asemenea verificare. Criteriile care au stat la baza acelei publicităţi masive au fost de cele mai multe ori non-estetice, fiindcă în cele mai multe cazuri respectivii creatori aparţineau sectei satanice de tristă faimă, care încă mai conducea lumea la momentul scrierii acestor rînduri, iar acea sectă sinistră avea nevoie imperioasă să-şi ascundă ţelurile malefice în spatele multor văluri mincinoase, astfel că toţi artiştii care au aparţinut acestei secte, erau doar exponate de vitrină şi nimic mai mult pentru ea !

Nu trebuie omis nici rolul unei anumite evoluţii spirituale în ansamblu, oricît de lentă este ea de-a lungul timpului. Aşa se face că de la un secol la altul sau de la o generaţie la alta, vibrăm mai mult la unele aspecte şi mai puţin la altele, faţă de predecesorii noştri. Sigur că arta a decăzut în urma intervenţiei perverse a reptilo-masoneriei în toate domeniile cunoaşterii, mai ales prin manipularea gîndirii spre un anumit fel de a percepe realitatea exterioară, complet lipsit de magie şi intuiţie (vezi Protocoalele) ! Acele puţine fiinţe care nu s-au conformat în totalitate la

încorsetarea materialist-ateistă, au constituit un fel de insuliţe păstrătoare a valorilor autentice. Nu aş vrea să se înţeleagă cumva că toţi artiştii care au aderat din cine ştie ce pricini la masonerie, erau lipsiţi de o valoare artistică evidentă, fiindcă aş fi atins peste obraz imediat cu exemplul lui Mozart şi cine mai ştie cîţi alţii, ci vreau să reliefez că de cele mai multe ori publicitatea excesivă nu s-a făcut pentru valorile autentice, iar în secolul anterior şi cel prezent, cu atît mai evident a fost acest fapt !

Ca analogie este frumuseţea fizică. Se observă cu ochiul liber că fiinţele frumoase fizic, mai ales femeile, ne încîntă peste măsură, ca nişte panouri publicitare. De cele mai multe ori, acea frumuseţe este dublată fie de prostie şi ignoranţă, fie de orgoliu exacerbat şi răceala inimii, plus alte manifestări demoniace, încît după ce cunoşti mai bine asemenea scorburi arătoase, nici nu-ţi mai trebuie ! Pe de altă parte, poţi avea mari surprize ca în spatele unui trup deloc frumos, să pulseze o sensibilitate uimitoare, o căldură sufletească ieşită din comuna primitivă !

Cam aşa este cu publicitatea masivă a non-valorilor, în detrimentul valorilor autentice, a celor puţini la număr care şi-au trezit sufletele într-o măsură minim necesară pentru a avea acces la nivelurile mai înalte ale mentalului sau pentru a trăi unele stări de transă benefică ! Totuşi, aş vrea să se înţeleagă foarte clar că autorul acestui text nu pretinde că ar avea sufletul trezit pe deplin, ci doar că a început acest proces de ceva vreme şi a înţeles cît de important este acest demers pentru fiecare fiinţă umană în parte !

Pe de altă parte, n-aş vrea să se creadă că neg valoarea marilor poeţi de ieri şi de azi, ci să subliniez faptul că măiestria sau geniul poetic a fost consecinţa unor iniţieri mai mult sau mai puţin cunoscute la unii dintre ei, ceea ce le-a permis să acceseze planuri mai înalte, de unde au primit acele poezii geniale, cu precizarea că toţi au scris şi poezii foarte slabe, cele excepţional de frumoase fiind mult mai rare ! Iar în cazul în care nu a fost vorba de iniţieri explicite, unii poeţi sau unele poete au avut desigur intuiţii remarcabile sau de-a dreptul geniale, însă în atare situaţie se pune întrebarea dacă se face primăvară cu o floare-două sau trei ?

Altfel spus, faptul de a fi scris 3-4 poezii care conţin inspiraţii geniale, alături de sute de alte poezii mediocre, ne îndreptăţeşte să le atribuim acelor poeţi calitatea de geniali ? Eu unul aş fi de părere că nu, susţinînd că nu se poate pune semnul egalităţii între 1. inspiraţiile geniale din cîteva poezii sau dintr-o proză şi 2. genialitatea, care cuprinde ansamblul

operei unui creator. Genialitatea înseamnă crearea unei viziuni noi, cu totul şi cu totul originale şi profunde în aproape întreaga operă a artiştilor respectivi, nu doar în cîteva poezii ! Exemplul cel mai evident în muzică este Beethoven, în proză este Kafka, în poezie este Eminescu, iar în pictură este Dali. Toţi cei mai sus citaţi au avut şi creaţii mai slabe, însă operele lor sînt geniale în ansamblu !

Discuţia se poate nuanţa, cum este cazul lui Marquez, despre care afirm că a fost genial doar în cartea sa de căpătîi, *Un veac de singurătate*, nu şi în celelalte cărţi; ceea ce infirmă aserţiunea de mai sus a genialităţii în aproape întreaga operă a acestui scriitor, însă o confirmă pe aceea cu inspiraţia genială. Pe de altă parte, nu-i deloc exclus să fiu luat la rost cu întrebarea : ce anume te îndreptăţeşte pe tine să faci asemenea judecăţi de valoare atît de categorice despre calitatea unora sau altora dintre artiştii lumii ?... Ei, la o asemenea întrebare, orice aş răspunde, nu-i voi mulţumi pe toţi, aşa încît mai bine tac. Oricare ar fi părerile sau simţirile noastre, alţi oameni se vor ghida după propriile percepţii şi rezonanţe, aşa încît la acest capitol doar fiinţele pe deplin îndumnezeite pot face clasamente imbatabile, numai că ele nu se ocupă de aşa ceva, iar muritorul de rînd care sînt eu mai poate greşi, că doar nu este încă desăvîrşit !

Ultimul aspect care trebuie punctat şi ţinut minte neapărat este că trezirea sufletului la creatorii şi receptorii de artă, are ca efect o rafinare a simţului estetic, care se accentuează tot mai mult odată cu aprofundarea trezirii sufletului. Îmi dau cu presupusul că abia după revelarea deplină a Sinelui divin Atman în fiinţele noastre, urmată de Eliberarea spirituală supremă, vom putea deţine un rafinament estetic ireproşabil, ce nu va mai lăsa loc judecăţilor de valoare inexacte, însă cred că mai intervin şi alţi factori karma-ici, dar discuţia se complică prea mult !

De ce scriu aceste prefeţe atît de lungi la cărţile mele de poezii ?

Motivele provin dintr-un imbold lăuntric, însă prin intermediul a cel puţin două vise şi a unei cărţi, mi s-a dezvăluit aspectul ascuns din spatele acelui imbold.

Am avut un vis foarte semnificativ cu vreo doi ani înainte de publicarea primei cărţi de poezii.

În vis îi spuneam ceva unei femei, cînd mi-a ieşit de sub limbă o aţă neagră foarte rezistentă, pe care n-am reuşit să o rup…Neavînd foarfecă la îndemînă, am ascuns-o în gură şi am dat să vorbesc din nou… După cîteva cuvinte a trebuit să mă opresc, deoarece nu se mai înţelegea ce

spun dintr-un motiv foarte curios !

Din partea din faţă a gingiilor, acolo unde se articulează cuvintele cu ajutorul limbii, creşteau nişte frunzuliţe de un verde mai închis la culoare; frunzuliţe pe care le rupeam şi le lăsam să cadă la pământ, pentru a putea să articulez alte cuvinte…În cădere, frunzuliţele se răsfirau, scoţînd la iveală o micuţă floare de culoare albastră - un albastru iridiscent.

Apoi după alte cîteva cuvinte creşteau alte frunzuliţe verzi, pe care le rupeam şi după ce se răsfirau în cădere, scoteau la iveală micuţa floare albastră…Cineva de lîngă mine a spus că emană şi un miros plăcut, parcă de santal, dar nu sînt sigur că acela era parfumul.

Situaţia s-a repetat de trei ori. Eu intenţionînd să vorbesc, însă neapucînd să rostesc mai mult de 5-6 cuvinte din cauza acelor frunzuliţe de un verde închis, pe care le rupeam şi le lăsam să cadă la pământ, iar în cădere frunzuliţele se răsfirau, dînd la iveală acea floare de un albastru iridiscent !

Cel de-al doilea vis :

Anterior nu reuşisem să trec unele teste după mai multe încercări şi la un moment dat a apărut un tînăr frumos, în mod evident elevat (înger ?), care m-a chemat spre el. Mă aflam pe nişte scări care arătau iniţial ca toate scările, însă după urcarea primelor trepte, ele au devenit atît de înclinate, încît era imposibil să le urci fără să te ţii de ceva, iar acel „ceva" au fost nişte sfori ieşind direct din pardoseală, ceea ce nu era suficient totuşi, şi atunci am hotărît să mă apropii de balustradă; intenţie realizată după un alt mare efort, dar nici ţinîndu-mă de balustradă nu aveam prea mare eficienţă, fiindcă scările erau scuturare ca de vînt şi astfel mi-a venit ideea de a chema şi alte suflete să urce pe scară, întrucît eforturile mele o stabilizaseră oarecum, iar cei aflaţi la baza scării aşteptau să vadă rezultatul tentativelor mele. Acest act de generozitate m-a propulsat pe un alt nivel într-o clipită, unde au urmat alte şi alte dificultăţi de care nu-mi mai amintesc.

Impresia generală a fost de un realism foarte dur, încercările erau foarte grele, suferinţa eşecurilor foarte mare ! Totul părea extrem de real şi dureros ! Spre final, poate s-a purificat ceva în mine, s-a produs o anume înţelegere, pentru că am exclamat : *Shiva este singurul cîştigător* !! în timp ce mă prosternam dinaintea a ceea ce părea a fi ieşirea din acele cazne nenumărate, simbolizate de un răsărit de soare pe care nu-l vedeam decît vag, pentru că aveam capul plecat la pământ, într-o atitudine de

smerenie şi recunoştinţă, pe care mi-aş dori să le trăiesc cît mai des şi în lumea materială !

În cartea *Eliberarea* Chico Xavier descrie un plan astral inferior, unde erau primite spiritele josnice şi printre ele se aflau şi două spirite care fuseseră gînditori, învăţaţi, studioşi în planul fizic. Ei cereau să fie duşi într-un loc mai bun, fiindcă, după părerea lor, nu meritau să fie pedepsiţi cu surgiunul în acel loc oribil ! Răspunsul Selectorilor este pe deplin clarificator : "Vă plîngeţi degeaba, căci vibraţiile dezgustătoare ale egoismului vă caracterizează pe fiecare. Ce aţi făcut cu comorile educative pe care le-aţi primit ? Tonul vostru vibraţional arată o vibraţie sarcastică. Cei care acumulează ranguri şi cărţi, teorii şi valori ştiinţifice, fără să le împărtăşească întru beneficiu celorlalţi, sînt surorile şi fraţii nefericiţi ai acelora care strîng cu grijă bani şi acţiuni, titluri şi obiecte preţioase fără să ajute pe nimeni. Pe cîntarul vieţii acelaşi taler îi cuprinde pe amîndoi."

Se înţelege că tot ce primim bun, trebuie să dăruim şi altora !

La final, un mic glosar de termeni :

Aham este Inima Supremă a Lui Dumnezeu, conform Şivaismului kaşmirian, cea mai înaltă Cale Spirituală existentă pe Pămînt din istoria cunoscută, şi singura care expune cele 36 de *tattva-e*, respectiv Esenţe sau Principii Creatoare macrocosmice ! (A se compara cu religia creştină, care nu pomeneşte nicăieri, nici măcar de cele 5 *tattva-e* prea bine cunoscute : Pămînt, Apă, Foc, Aer, Eter, numit Akasha în sanscrită...acestea fiind *esenţe subtile* ce nu trebuie nicicum confundate cu elementele fizice vizibile !).

Androginul glorios este starea de perfect echilibru şi armonie yin-yang în fiinţa umană şi antecamera Revelării Sinelui divin *Atman*.

Zvadistanic – Cel de-al doilea Centru de Forţă de jos în sus, numit în sanscrită *Swadhisthana Chakra*, este nivelul de conştiinţă pe care se află majoritatea oamenilor de pe planeta albastră Pămînt, avînd ca element subtil Apas tattva, gustul dulce, şi funcţia de interacţiune atît socială, cît şi în cuplu polar opus. Deci *swadistanic* sau *zvadistanic*, cum se aude cel mai adesea în pronunţie, este ceea ce se circumscrie celui de-al doilea Centru de Forţă, numit centrul sexual, adică nivelul de conştiinţă pe acest Centru de Forţă, preocupat predominant de relaţii sexuale sau amoroase, dar nu obsedat sexual, care intră în sfera patologicului. *Zvadistăneala*

arată tendinţa predominantă a pământenilor din Epoca Întunericului spre preocupări superficiale, neserioase, cum ar fi moda, distracţiile bahice, precum şi tendinţa mimetică de a imita modelele care au obţinut succes mai ales în muzica şi filmele de prost gust. În poezie, *zvadistăneala* apare la mulţi poeţi. Este drept că se poate crea ceva jucăuş şi de bun gust pe acest centru de forţă, dacă este armonios dinamizat, şi atunci nu i se mai atribuie eticheta mai sus pomenită, de unde se poate înţelege că *zvadistăneala* are un sens uşor depreciativ. Atributul *zvadistanic* mai face referire fie la femeile foarte sexi, fie la înfăţişarea unor bărbaţi arătoşi, care au multă trecere în paturile femeilor, la care primează ambalajul, în dauna conţinutului, cel mai adesea gol scorbură !

Manipurist(ă) – Derivat din *Manipura Chakra*, cel de-al treilea centru de Forţă de jos în sus, avînd ca element subtil Focul sau Tejas tattva, face referire la o fiinţă umană cu orgoliul, fudulia, mîndria scăpate de sub control, care caută să se impună asupra altora printr-o atitudine autoritară, chiar tiranică. *Manipurismele* sînt evident atitudini dizarmoniose ale manipuriştilor, care în *bobor* au fost numiţi *cocoşei*. Sectele demo-sataniste abundă de fiinţe manipuriste, la care se adaugă răutatea demoniacă ori satanistă; obsesia lor principală, care merge pînă la patologic, fiind obţinerea Puterii de subjugare a celorlalţi oameni prin mijloace dintre cele mai perverse !

Este interesant de observat că termenul de *muladharist(ă)*, adică individ(ă) cu nivelul de conştiinţă predominant pe *Muladhara*, (primul Centru de Forţă de jos în sus), se foloseşte foarte rar, iar derivaţii din centrii superiori, respectiv *anahatişti, vişudişti, ajnaişti* sau *sahasrara*-işti nu se folosesc niciodată, din motivul evident că pe planeta noastră astfel de fiinţe sînt atît de rare, încît şi dacă ar apărea în faţa noastră, pe de o parte nu ar fi recunoscute ca atare pentru că nu ar fi înţelese, iar pe de altă parte, adjectivarea substantivului se poate face numai la fiinţele cu oarece dizarmonii pe respectivii Centri de Forţă, dar subiectul e puţin prea complicat pentru o primă definire pe înţelesul tuturor !

Termenii *zvadistanic/zvadistăneală şi manipurist/manipurisme* e bine să fie reţinuţi, fiindcă peste cîţiva ani vor fi şi ei la modă, aşa cum a devenit o modă folosirea unor expresii preluate de la cursanţii yoga, pe lîngă rasul pe cap ! Pe de altă parte, dacă se analizează tendinţele sau temele literare contemporane, cu luciditate şi cunoaşterea iniţiatică necesară, se văd foarte clar aceste *zvadistăneli* şi *manipurisme* la toţi scriitorii

mediocri, care însă din motive ce ţin de o insuficientă elevare spirituală, sînt socotiţi „mari" scriitori sau poeţi ! Aceste tendinţe sînt cu mult mai vizibile în filmele mediocre, mai ales americane ! Şi aici, încă o dată, se străvede necesitatea cvasi-urgentă a trezirii sufletului la cît mai mulţi oameni, pentru că numai în acest mod se va observa larvaritatea, *zvadistăneala* şi *manipurismele* la mulţi scriitori, regizori, actori, politicieni sau din alte profesii, dizarmonioşi desigur !

Poate că Evenimentul sau Flash-ul solar mult anunţat va fi un impuls planetar suficient de puternic pentru trezirea din larvaritate şi *zvadistăneal*ă a multor fiinţe umane. Vom vedea. Asta nu implică să aşteptăm pasiv acel Eveniment planetar, caz în care impulsul trezitor va avea un ecou minim în sufletele pasivilor, ci să ne pregătim pentru receptarea acelui Dar divin cît mai bine prin rugăciune zilnică şi alte purificări sau meditaţii şi *asanas*, pentru yoghini.

Pentru a evita pe viitor alte speculaţii depreciative sau abracadabrante legate de numele meu, cum este aceea că *arbatel* ar însemna „*de patru ori Dumnezeu*", ceea ce este o aberaţie absolută, trebuie precizat că, în conformitate cu *Dicţionarul de alchimie*, termenul provine din persanul *arabah-t-el* = „*vehicolul magiei, carul arab cu roţi* (sic!), *cu care, ajutat de îngerii chemaţi, sufletul putea urca prin sferele cereşti şi pe căile sefirotice pînă la Dumnezeu Tatăl*". Mai scurt ar fi „ *vehicul angelic*". Numele întreg este desigur iniţiatic şi mi-a fost oferit de Ghidul meu spiritual în 1994, cu un an înaintea apariţiei cărţii mele de debut în proză *Într-acolo, inima mea*. Mi-au trebuit cîţiva ani pînă să descoper extrem de surprins profunzimea intuiţiei spirituale a Ghidului, devenind conştient că, într-adevăr, cea mai adîncă aspiraţie a fiinţei mele este aceea de a-L iubi pe Dumnezeu Tatăl-Mama, (*Filo=iubitor de... Theos= Dumnezeu*), ceea ce constituie de fapt menirea vieţii mele actuale în plan spiritual, alături de creaţia artistică, în plan lumesc.

Autorul
aprilie 2019

Sînt

Sînt nicicum şi sînt niciunde
Sînt aici şi sînt oriunde
Mă strecor printre secunde
Înspre sensuri mai profunde.

Şi mă caut pe o Cale
Peste dealul după vale,
Peste rîpele mentale
Într-o pauză de jale.

Sînt oricum şi sînt nicicum,
Sînt un vers citit acum
Dintr-un mult mai vast volum
Care se scrie antum !

Nu sînt fum nici cînd mă doare,
Nu-s carcasă umblătoare
Şi mă-ntreb a nemirare :
Cine sînt cînd lumea moare ?

Efemeride

Un trecător şi-o trecătoare,
Treceau cumva prin trecătoare,
Din roua clipei care trece
Prin timpul care ne petrece,
Spre altă clipă care vine
Fie că eşti sau nu cu mine...

Din roua care ne conţine,
În timpul care se petrece,
Prin Rostul care ne reţine
Spre Taina care ne întrece.

Un trecător şi-o trecătoare,
Călcînd tăcerea în picioare,
Treceau cumva spre Oareunde,
Nici ei ştiind cîte secunde
Vor fi trecut prin trecătoare
Spre Poezia următoare !

Povestea noastră

Povestea noastră a început astfel :
Eu eram toamna şi tu un stînjenel,
Tu m-ai fi vrut altcum, eu te-aş fi vrut altfel
Şi amîndoi tînjeam... spre antiparalel.

Povestea noastră a continuat astfel :
Eu eram cîrma şi tu prolegomena mea,
Eu căutam sensul, iar tu o minciunea
Şi amîndoi doream ceva ca un pastel.

Povestea noastră s-a încheiat astfel :
Eu eram versul şi tu aversa mea,
Eu căutam reversul, iar tu diversul prea,
Astfel că universul invers ne despărţea !

Mister

E atît de mult mister
Pe Pămînt şi sus în Cer
Că îmi vine să mă cer
A fi zeu, nu condeier.

E atît de mult mister
În adîncul altui Cer,
Că îmi vine să te cer
A-mi fi ghid întru Eter !

E atît de mult mister
Mai presus de orice cer,
Că aş vrea să mă ofer
Să-i fiu doar umil străjer !

Mirări

Ce lung albastru
Zboară măiastru
Dinspre un astru
Spre nicăieri ?

Ce parte de verde
Molcom se pierde
Cînd să dezmierde,
Niscai dureri ?

Ce pasăre clară
Cîntă diseară
Pre limba rară
A vastei tăceri ?

Într-un fel

Într-un fel şoptit Cuvîntul
Se înalţă din Tăcere,
Ca şi cum ar fi veşmîntul
Spaţiilor de veghere.

Într-un alt fel Legămîntul
Ne zideşte întru vrere,
Tot aşa cum Mult Preasfîntul
Se învăluie-n mistere.

Mai apoi şi nerostirea
Se ascunde în esenţe,
Precum însăşi infinirea
Face tainei reverenţe !

Poezia

Zborul sufletelor noastre
În Tăcerile măiastre,
În Splendorile senine
Unde liniştea conţine
Ori răpirea-n inefabil
Într-un mod inexplicabil,
Unde flacăra ajunge
Simbolul care ne unge,
Unde muza îl alege
Doar pe cel ce înţelege,
Unde inima include
Doar pe cel ce nu exclude,
Unde Cerul îl primeşte
Doar pe cel ce se smereşte !

Să tac

Şi să tac, să tac, să tac,
Într-un foşnet de pădure,
În arbustul plin de mure
Sau în vers elegiac.

Şi să tac, să tac, să tac,
Ca şi cum n-aş avea leac
Pentru omul ce mi-e drag,
Rătăcit ca un pribeag.

Şi să tac, să tac, să tac,
În floarea de liliac,
În surîsul mai subtil,
Al unui poem umil !

N-ai tu

N-ai tu lacrimi de prelins
Cîte doruri sînt de stins,
N-ai tu braţe de întins
Cîte inimi de cuprins,
N-ai tu aripi înadins,
Cîte provocări de-nvins,
N-ai tu vise de pretins
Cîte sînt de nerespins,
Cînd ai să devii surprins
De extazul necuprins !

Îndemn

Ziua asta fă-ţi cadou
O poemă în furou,
Un vers alb fără sacou,
O mirare de tablou,
Toleranţă la Egou,
Rezistenţă de erou,
Un surîs în chimonou
Sau cel mai frumos rondou
Scris cu lacrimi de stilou
Pe un petec de Cer Nou !

Şi mă mir

Şi mă mir, mă mir, mă mir,
De ce nu-s precum Kabir
După mult prea multul mir
Din poemul ce-l respir.

Şi mă mir, mă mir, mă mir,
Cum de încă nu-s potir
Cu licoare de kaşmir
Pentru cel care e zbir.

Apoi n-am să mă mai mir,
Dacă versu-mi plin de mir,
Va să fie elixir
Pentru un popor martir !

Florile paşilor tăi

Florile paşilor tăi
De-a lungul strîmtelor văi,
Spre zările înaltelor căi
Să fie, să fie văpăi !

Harul cuvintelor tale,
Cuprins în versuri regale,
Prin varii armonici tonale,
Să-mbie, să-mbie pe Cale !

Credinţa ta din grăunte,
Tăind cărări înspre munte,
Furtunile mari şi mărunte
Să ştie, să ştie să-nfrunte !

Mi-ar fi plăcut

Mi-ar fi plăcut să fiu tăcut
Din orice unghi aş fi văzut,
Cum ar fi fost din unghiul drept
Şi din cel stîng ca înţelept.

Mi-ar fi plăcut să fiu smerit
La modul cel mai osebit,
Precum trăieşte un ermit
Culoarea unui strai cernit.

Mi-ar fi plăcut să fiu prezent
În modul cel mai eminent,
La început cît mai atent,
Iar la final incandescent !

Nu e mult

Nu e mult şi nu-i puţin
Să mă rup şi să mă-mbin,
Întru necuvîntul lin
Al unui poem deplin !

Nu e mult şi nu-i puţin,
Să mă pierd şi să revin,
Ca din universul fin
Să fiu versul cel mai plin.

Nu e mult şi nu-i puţin
Să fac din poem destin,
Şi în cel mai crîncen chin
Să învăţ cum să devin !

Aştept

Şi eu tot aştept, aştept,
Să învăţ umil s-accept,
Tot ce cred că e nedrept,
Sau îmi pare prea inept.

Şi eu tot aştept, aştept,
Să-mi răsară o floare-n piept,
Ca sărind peste concept,
Înspre Cer să mă îndrept.

Şi eu tot aştept, aştept,
Floarea florilor pe drept,
Deschizîndu-se în piept,
Să devin un Înţelept !

E atîta

E atîta Bucurie în Înaltul cel Înalt
Că şi stînca de bazalt
Parcă face cîte-un salt
Spre Tărîmul Celălalt !

E atîta Frumuseţe
În Adîncul cel Înalt,
Că şi cele rîzăreţe
Ar lua Cerul cu asalt !

E atîta *Pace Vie*
În Tărîmul Cel de Sus,
Că pînă şi ţie
Ţi-ar plăcea să fii inclus !

Vine o vreme

Vine-o vreme în volute,
Cu îndemnuri revolute
Înspre lumi neprevăzute
Şi daruri necunoscute .

Vine-o vreme cu trileme,
Unde două sînt boeme,
Iar a treia încă geme
În mirabile poeme.

Vine-o vreme cu trofee,
Care-ncheie şi descheie,
Gheizere de curcubeie
În misterul din femeie !

Te rog

Te rog cu toamna
Să fie aptă, roditoare
Precum recolta unor ogoare...

Te rog cu noaptea
Să fie blîndă, împlinitoare
Precum parfumul unei fecioare.

Te rog cu cerul
Să fie amplu precum misterul
Plin de savoare...

Te rog cu zarea
Să fie verde
Precum e marea
Ierbii ce ne descalţă...

Te rog cu ploaia
Să fie rouă
Precum e Graţia
Ce ne înalţă !

Fereastra infinirii

Sub haina noastră
Avem o uşă-fereastră
Într-*Acolo*...
Noi privim afară
La circul din gară
Cu mintea în *turmă*,
Iar înlăuntru... nici urmă !

Afară vedem nişte hoţi
Care ne fură simţurile
Ne tehuiesc *minţurile*,
Ne abat atenţia
Cu pretenţia
Unei lumi *reale*...

Sîntem noi oare
Reflecţii sau proiecţii
Experi-mentale ?

Întrupare

Din Putere s-a născut Eterul
Frenezia şi Misterul,
Din Durere
S-a născut Căinţa
Umilinţa, caracterul.

Din Tăcere
S-a-ntrupat Poezia,
Măiestria
Şi tot Cerul.

Este starea
Necuprinsei minunări
Care zguduie zarea
Neştiutei fiinţări !

Moartea mea

Moartea mea vine spre seară
Ca un cerb într-o pădure,
Sau un sunet de vioară,
Învelit în tăceri pure.

Moartea mea este pe-o stîncă,
Mirosind un colţ de floare,
Care mă aşteaptă încă
Să gust din iluminare.

Moartea mea e moartea morţii,
Mă aşteaptă pe afară
Să ies viu din visul sorţii
Chiar prin *chakra* coronară !

Nu ştiu

Nu ştiu cînd şi nu ştiu cum
Să îţi ies cumva în drum,
Nu poimîine, nici postum,
Nu altfel şi nu altcum,
Ci oricînd este ACUM !

Nu ştiu cum şi nu ştiu cît
Să mă-nalţ mai sus de gît
Şi apoi chiar hotărît
Cu măsură orişicît
Să iubesc numaidecît !

Floarea Zorilor Cereşti

Floarea Zorilor Cereşti
Ascunsă la cotitură
Cu petale îngereşti
Şi culori de sfinţitură
Ne întreabă ca-n poveşti :
Cine sînt şi cine eşti ?

Floarea florilor ce eşti
Ascunsă sub aparenţe,
În mai multe existenţe :
Oare cînd mă îngereşti
Într-un rai fără fisură -
Tu, Esenţa mea Cea Pură ?!

Am un

Am un cer
Şi vreau să-l cer
Să îmi fie cavaler
La o nuntă de mister
Cu un înger pasager...

Am un fler
Şi vreau să sper
Că e scris deja-n Eter
Să nu mor şi să nu pier
Înainte să ofer
Neştiutul giuvaer
Tuturor care îl cer !

Am un vis
Cumva prescris
Despre ce îmi e prezis
Că am să devin decis
Floare Albă Paradis !

Răpit în inefabil

Mîngîiat de alizeu
Într-un mod inexprimabil,
Să răpesc în inefabil
Perisabilul mic eu,
Cu un gust insaţiabil
Şi avînt de paraleu,
Să-l înalţ inevitabil
Înspre Cerul formidabil
Al Prezentului mereu...

Cu lumina de la astre
Să trec dincolo de eu,
Prin metafore măiastre
Să deschid un drum al meu
Şi cu poezii ilustre
Să mă re-creez mereu
Spre a-mi dărui nesomnul
Tainicului Supra Eu,
Închinînd poeme caste
Graţiei lui Dumnezeu !

Înainte de a fi

Înainte de-a fi vers,
Am fost lacom de plăcere,
Am fost doar un fapt divers
Într-o lume care cere.

Înainte de-a fi vers,
Am fost inimă de murg,
Am fost propriul meu revers
Într-un altfel de amurg.

Înainte de-a fi vers,
Am fost strigăt de durere,
Am fost capătul invers
Pe un drum către Tăcere !

Muza

La o margine de deal
Stă o muză pe un cal
Și privind spre Sensul Vieții,
Mă întreabă capital,
Cu surprinderea blîndeții :

"Mișcați ți-s poeții
De la versul colosal ?..."

Ce să-i spun ?...Că nu-s mortal ?
Că mă uit pe toții pereții
După versul genial ?...
Sau că Duhul Frumuseții
Mă surprinde ritual
Doar în vidul cel din urmă,
Dacă mintea mea de turmă
Tace ferm și magistral ?

Atunci taci !...mi-ar putea spune,
Taci în vers de rugăciune,
În poeme oportune,
Taci în versuri cumpătate,
Și uimiri aprofundate,
Taci cînd limba te mănîncă
Și în liniștea adîncă,
Taci acum… și încă, încă !

Aham

Murmurînd cum murmuram
Și eram și nu eram
Gîndul murmur rourat
Al unui poem mirat
Și privindu-mă pe geam,
Chiar eu însumi mă miram
Dacă sînt cine credeam :
Aspirant la sfîntul hram
Al extaticei Aham ?…

Să mă vezi cum mă visam
Încă murmur rourat
Într-un vers abia schițat,
Scris de rouă pe un ram
Într-o toamnă de bărbat,
Despre care nu știam
Dacă plînge tresăltat
Sau rostește murmurat
Mantra tainicei Aham !

Raiul meu

Într-un timp fără statură
Înghiţit ca o prescură
Şi trăit ca aventură
În mister şi artă pură,
Cu aripi la subţioară
Şi mireasmă de fecioară,
Ca o taină ce-nfăşoară
Armonia necesară,
Înlăuntru şi afară,
Într-o fericire rară
E ascuns într-o frîntură…

Raiul meu fără măsură.

Să plîng

Şi să plîng, să plîng, să plîng,
Precum norii din Parîng,
Peste piatra ce-o deplîng
Că nu are nici un crîng.

Şi să plîng, să plîng, să plîng,
Cînd mă aflu prea nătîng
Şi nu pot nicicum să-nfrîng
Umbrele ce mă constrîng.

Şi să plîng, să plîng, să plîng,
Peste umărul meu stîng,
Lacrimile să le strîng
Pînă cînd durerea frîng !

My dir

My dir, my dir,
Nu sînt acum Kabir,
Să mi te tot admir
Într-un poem-safir.

Nu sînt nici Eminescu
Să mi te tot iubescu,
Pînă devin cerescu
În geniul lui Enescu !

Şi nici nu sînt Gibran
Kahlil de soi persan,
Să-ţi cînt apoi spontan
Un imn gregorian.

Eu sînt doar cel ce sînt,
Mai mult decît descînt
Şi mai puţin un sfînt:
Un vechi mister răsfrînt !

Paradox

Am venit să spun că plec
Într-un sens mai intrinsec
Către un mister toltec
Pe care sper să-l disec.

Am venit să spun că plec,
Capul mîndru să-mi aplec
Și apoi să mă petrec
Pînă cînd iar mă întrec.

Am plecat să spun că vin
Domnului să mă închin
Pe un curcubeu senin,
Glorios ca androgin !

Mă primeşti

Mă primeşti sub haina ta,
Să merg seara în pădure
După izvoraşe pure
Care te slăvesc cumva **?**

Mă primeşti în vraja ta,
Să-ţi ating mai înspre seară
Cu un sunet de vioară
Sufletul cu umbra mea ?

Mă primeşti sub taina ta,
Să mă caute poeţii
În extazul frumuseţii
Ca şi cum aş fi deja ?

Să-mi fii

Să-mi fii vis, să-mi fii speranţă,
Să-mi fii crez de siguranţă,
Să mă scoţi din ignoranţă,
Şi din orice disonanţă.

Să-mi fii Cale, să-mi fii Punte,
Să-mi fii ochi deschis în frunte,
Să-mi fii Farul de pe munte
Şi credinţa din grăunte.

Să-mi fii leac, să-mi fii căinţă,
Să-mi fii Dor, să-mi fii ştiinţă,
Să-mi fii Har cu prisosinţă
Şi temei de sîrguinţă.

Să fii cel ce mă seduce,
Nimbul meu care *străluce*
Şi la hop şi la răscruce,
Să-mi fii Graţia pe Cruce,
Să-mi fii scut, să-mi fii cununa,
Să mă cureţi totdeauna,
Să-mi fii Soarele şi Luna,
Ca mereu să fim *totuna* !

Am un leu

Am un leu şi vreau să-l *beu*
Sub formă de curcubeu,
Ca dintr-un modest plebeu,
Să renasc ca semizeu.

Am un ban şi-l vreau noian,
Ca să bucur simultan
Pe chiabur şi pe sărman,
Să nu mai fie alean.

Am un fost şi vreau să-l cost,
Ca şi cel din urmă prost
Să-şi găsească adăpost
Sub umbrela unui Rost !

Sfinte

Sfinte şi Preasfinte Duh
‘Nalţă-mă întru văzduh,
Ca din cel ce am fost buh,
Să devin un magic... uh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă întru văzduh,
Să te preamăresc în duh
Şi să mă cuprinzi în ...uh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă în alt văzduh,
Ca iubind mereu în duh,
Să fiu alt pentateuh !

Sfinte şi Preasfinte Duh,
’Nalţă-mă în Cerul...uh,
Ca smerindu-mă în duh,
Să fiu Zării alt văzduh !

Preaslăvite

Sfinte, mult Preasfinte Shiva
Care Te reflecţi şi-n mine,
Te rog schimbă-mi perspectiva,
Spre a fi mereu ca Tine !

Sfinte, Preaslăvite Shiva,
Care eşti Bun şi Blajin,
Te rog să-Ţi reverşi masiva
Graţie de-a fi divin !

Sfinte Shiva, Mult Preasfinte !
Te conjur acum mereu
Să devin în simţăminte
Una cu un Mare Zeu !

Ieşi !

Ieşi din umbră, ieşi din jug,
Ieşi din hamul de la plug,
Să fii fulger, să fii crug,
Să fii Focul de pe Rug,
Să fii Apa de sub pleoapă,
Îngerul care te scapă...

Să fii Aer de zefir
În prea roşul trandafir,
Să fii Spaţiul ce înalţă
Şi Pământul ce descalţă,
Să fii Piscul de Lumină
Pentru inima meschină !...

Să fii orice vrei să fii
Peste zările pustii,
Unde oamenii ne-vii
Dorm în jalnice beţii...

Ieşi din rîpe, ieşi din jug,
Ieşi din viaţa de transfug,
Ieşi din capul clăpăug,
Cu gînduri care distrug,
Ieşi din lanţul cu belciug
Şi clamoarea din coşciug,
De sub orice tăvălug
Ce te-njugă la alt jug,
Şi fii Focul de pe Rug...

Roagă-te, mă rog, mă *rug*
Să fii Totul din belşug !

Înspre zi

Înspre zi scutur văzduhul
Pentru altă primenire,
Pînă cînd coboară Duhul
Peste-ntreaga omenire !

Şi cu Dor îmi strig chemarea
Către Îngeri să revină,
Ca atît cît este zarea,
Să reverse-n ea Lumină !

Înspre zi scutur Uitarea
De pe lumea *egoină*,
Ca atunci cînd privesc zarea
Să se scalde în Lumină !

Dăruieşte-mi Doamne

Dăruiască-mi mereu Domnul
Harul veşnicei iubiri,
Ca trezindu-mă din somnul
Neştiutei pustiiri,
Să mă vindec de gîlceava
Gîndurilor ce mă încurcă
Şi să-mi scutur de tot pleava
Pe Cărarea care urcă.

Dăruieşte-mi, Doamne, Clipa,
Cînd străbat Eternitatea,
Ca-ntizînd cumva aripa,
Să măsor Infinitatea !

Într-o zi revendic

Într-o zi revendic marea
Valurilor de lumină,
Să îndepărtez eroarea
Din fiinţa *egoină*.

Într-o zi purific starea
Nopţilor ce va să vină,
Revărsînd în ea stupoarea
Picurilor de lumină.

Într-o zi îţi vindec rana
Neştiutelor dureri,
Spre a fi apoi icoana
Orbilor de azi şi ieri !

Bucură-mă, Doamne

Bucură-mă, Doamne,
Înspre multe toamne,
Încărcat de fapte
Bune pentru semeni,
De cuvinte apte
În care să semeni
Tainice seminţe
Întru biruinţe...

Bucură-mă, Doamne, întru modestie,
Ca nimeni să afle, nici să nu se ştie,
Cîtă bucurie îmi produci Tu mie !

Bucură-mă, Doamne, întru clarvedere,
Să pot înţelege mai multe mistere,
Bucură-mă, Doamne, să iubesc ca Tine,
Tot ce-i strîmb în lume şi nu prea-mi convine...

Bucură-mă, Doamne, cu înţelepciune,
Să mă aflu zilnic în comuniune,
Cu Inima Ta Sfîntă, Sfîntă şi iar Sfîntă,
În care Splendoarea cîntă, cîntă şi iar cîntă !

Dulce viaţă

Dulce viaţă amăruie
Într-un sefirot ermit,
Nevăzută în statuie
Şi-n sicriul dezvelit,
Ce mă zguduie la vale
Dacă nu-s încă trezit,
Sau mă caţără pe dealuri,
Peste rîpele de jale,
Înspre Dorul fără maluri,
Peste tainele astrale
Spre un sens mai osebit...

Dulce viaţă amăruie,
Albie de dor gălbuie,
Leac la inimă zgîrcită
Care nu se vrea iubită,
Aşteptînd într-o statuie
Să fie din nou trăită
Într-o lume albăstruie
Şi cumva făgăduită...

Dulce viaţă, dulce nu e,
Ci ades prea amăruie
Pentru omul adormit,
Care a bătut-o-n cuie
Pe un catafalc cernit !

Versuri de toamnă

Arătînd varii simptome
Vine toamna, a venit,
Încîntare la zenit,
Printre multele arome
Cu nuanţe policrome,
Roade bune, de rîvnit,
Pentru omul cel smerit,
Fără scîrţ la oferit.

Pe sub arbori, prin pădure,
Grijile s-au ofilit,
Îngerii va să se-ndure,
Dacă încă n-ai murit.

Pe cărări întortocheate
Frunze cad ca patimi lente,
Roadele sînt adunate
În traista cu sentimente
Şi apoi sînt răsfirate
În albume aparente
Pentru omul îndrăgit.

Cei mai mulţi se bucură
Pentru darul anumit,
La alţii le picură
De atîta neiubit,
Iar misterele albastre,
Ocultate printre *shastre*,
Picură la nesfîrşit !

Pastel de toamnă

Fluturi albi îşi flutură,
Aripi care scutură,
Dinspre vîntul mai zglobiu
În versuri care se scriu.

Lent de tine mă *apropiu*
Şi în taină şi la propriu
Cu mai multe zeci de rime,
Care vor să te anime.

Ci să mă auzi vioară
Cînd te ţin la subţioară,
Şi te cînt nemîngîiat
Într-o noapte de bărbat,
Dorului ce i-am lăsat
Lîngă suflet de fecioară,
Visul meu neterminat
Într-un vers, odinioară !

Mi-ai fost

Aurorei Amarandei, in memoriam

Mi-ai fost Dar, mi-ai fost lumină,
Mi-ai fost îndrumar la cină,
Mi-ai fost înţeles cu rost
Şi sfat bun cînd eram prost...

Mi-ai fost mai mereu imbold
Cu un ac sau cu un bold,
Mi-ai fost far, mi-ai fost povaţă
Pentru mintea mea în ceaţă,
Mi-ai fost mal, mi-ai fost şi punte
Cînd mă aburcam pe munte,
Mi-ai fost har, mi-ai fost plăcinte
Pentru mersul înainte !

Mi-ai fost hrană din belşug
Pentru suflet clăpăug,
Mi-ai fost gust, mi-ai fost balanţă
Pe care am pus speranţă,
Mi-ai fost chiar şi poartă-nchisă
Cînd fiinţa-mi imprecisă
O luase pe arătură
Şi *căta* îngeri prin şură !...

Ai fost ce-aş fi vrut să fiu,
Dacă n-aş fi fost zbanghiu
Şi un pic prea moftangiu,
Dar acum, domniţa mea,
Poate nu e prea tîrziu
Să mă mai ajuţi cumva,
De acolo din Înalt
Să iau Cerul cu asalt !

Sînt Aici

Sînt Aici să fiu Chemarea
Îngerului de la dreapta,
Să fiu Farul, să fiu Fapta
Pentru cei ce nu văd Marea !

Sînt Aici să-mi caut Rostul
Îngerului de pe lîngă
Omul care va să plîngă
Că nu-şi află Adăpostul !

Sînt Aici să îmi scriu versul
Celor ce nu au izbavă,
Întru rugă şi zăbavă
Spre a fi tot Universul !

Vreau să fiu

Vreau să fiu absenţa ta,
Cratima unei amiezi,
Umbra pe care n-o vezi...
Ca şi cum n-aş fi deja !

Vreau să fiu tăcerea ta,
Amăgirea unei seri
Cînd nu ai nimic să-mi ceri
Şi nici gînd să-mi scrii cumva !

Vreau să fiu uimirea ta
Că mă mai gîndesc la tine,
Şi că încă mi-ar plăcea
Să faci parte dintru mine !

Vreau să fiu orice îmi ceri,
Uşa spre altcineva,
Cum şi tu eşti uşa mea
Spre Înalte mîngîieri !

Dacă mor

Dacă mor, să mor de pică,
Fiindcă n-am de nimeni frică,
Dacă mor, să mor de teamă,
Că nu sînt luat în seamă.

Dacă mor, să mor de jale,
Că nu am erori morale,
Dacă mor, să mor de ciudă,
Că gutuia nu-i agudă !

Dacă mor, să mor adept,
Nu aiurea pe nedrept,
Nici fălos şi nici inept,
Ci un foarte înţelept !

A trecut vremea

A trecut vremea
Să cuceresc o femeie frumoasă
Dar nu şi să le ador
Pe toate frumoasele lumii !

A trecut vremea
Să mănînc tot ce zboară
Dar nu să şi zbor
Spre Înalte Chemări !

A trecut vremea deplîngerii
După toate ocaziile pierdute
Dar nu să şi regret lecţiile însuşite !

A venit vremea
Să las trecutele vremi
Viitoarele trecute
Pentru prezentele clipe
Înainte de a fi şi acestea pierdute !

A venit vremea

A venit vremea să găsesc
Cea mai frumoasă metaforă
Închisă într-o scoică
Din adîncul celui mai adînc ocean...

A venit vremea să scriu
Cea mai frumoasă poezie
Tăinuită în vîrful
Celui mai înalt munte...

A venit vremea să trăiesc
Cea mai frumoasă poveste de iubire
Din adîncul cel mai înalt
Al inimii mele îndelung neglijată...

A venit vremea
Şi eu n-am ajuns Aici
Iar Vremea încă piaptănă clipele
Din părul Frumoasei Adormite
Care este Eternitatea mea !

Lasă-mă

Lasă-mă să mă adun
Sub o umbră de alun,
Pînă cînd devin imun
La tristeţea de claun.

Lasă-mă să mă-nmulţesc
Celor care se iubesc,
Pînă cînd îndeplinesc
Stadiul supraomenesc !

Lasă-mă să-ţi fiu psaltire
Întru rodnică citire,
Spre a fi în izbăvire
Tu şi-ntreaga omenire !

Ochi

Ochii mei cătînd lumina
Cu o tainică ardoare,
Hărăziți a rafina
Imanenţa schimbătoare.

Ochii tăi sorbind lumina,
Cerului cît ne cuprinde,
Hotărîţi a alina
Inimile suferinde.

Ochii lor orbind lumina
Cu imensă strălucire,
Heruvimi spre a-nchina
Inimile în slăvire !

Umbra care

Umbra care m-a durut,
Nu e de la un sărut,
Care n-a mai apărut
Cîtă vreme l-am cerut !

Umbra care m-a durut,
Încă nu a dispărut,
Chiar dacă a compărut
Într-un viitor trecut.

Umbra care m-a durut
Avea sigur început,
Şi sfîrşit neprevăzut,
Însă trebuie ştiut
Că acum încă mă doare
Pînă-n viaţa următoare,
Cînd renasc cu umbra soare !

Cardinale

Mai la est de vest, prin sud,
Era unul cam zălud
Aburcat într-un agud
Care se purta în nud !

Mai la vest de sud, prin nord,
Era unul pe fiord,
Care nu avea racord
Între intelect şi cord !

Mai la sud de nord, prin est,
Era unul mai onest,
Care se voia modest,
Aşteptînd un Dar celest !

Ai idee

Ai idee care cheie
Ne descheie
Sufletul la o femeie ?

Ai idee care faptă,
Nici prea strîmbă, nici prea dreaptă,
Ne îndreaptă pe o treaptă
Care este înţeleaptă ?

Ai idee care gînd
Îi abate divagînd,
Le conturbă, distrăgînd,
Mintea sclavilor de rînd ?

Ai sau n-ai tot ce nu dai
Celor surzi, fără de strai,
Celor orbi, fără de grai,
Cînd vrei să te aburci în rai ?

Ai tu geniu în condei
Cîte genii cu idei
Au pierdut prea multe chei
Pe la inimi de femei ?!

Nici să

Nici să macini orice gînd
Cu o sete de flămînd,
Nici să treci pe malul stîng,
Cînd nevoile te strîng,
Nici să te pretinzi adept
Cu o boare de-nţelept,
Nici să faci gaură-n nod
Ca să scapi de un nerod,
Ci să fie ce-o mai fi,
Pe curbura unei zi,
Înspre partea de amiază,
Cînd speranţele schiază,
Înspre partea de amurg,
Cînd ai vrea să fii teurg,
Înspre partea androgină,
Cînd ai vrea să fii lumină.

Nu e toamnă

Nu e toamnă îndeajuns
Cît aş vrea să mă *tomnesc*
Îmbrăcat în strai ascuns,
De soi pur, *minunăţesc*.

Nu e toamnă uimitoare
Cît aş vrea eu să rodesc,
Roade bune, creatoare,
Din soiul cel mai domnesc.

Nu e toamnă îndeajuns
Cît aş vrea să mă smeresc
Spre a fi întrepătruns
De trăitul îngeresc.

Nu e toamnă în troheu
Cît aş vrea să-mi fiu deajuns
Mie însumi mai mereu
Ca devot de har pătruns !

Pastorală

În mijlocul apei, un lac,
În lac e un mijloc
Cu aer de burlac
Şi formă de breloc !

Pe marginea şesului, o luncă,
Trei capre şi un cal,
Lîngă vacă o juncă
Mugind adjectival !

Sînt singur sub haină
Şi scriu un soliloc,
Despre o mică taină
Cu înţeles deloc !

Niciodată

Niciodată doamna
Nu fu mai frumoasă
Sufletului toamna
Bucuros de coasă !

Niciodată zarea
N-a fost mai măiastră,
Precum e mirarea
În poema noastră !

Niciodată pasul
N-a fost mai alert
Ca atunci cînd glasul
Spune să mă iert !

Niciodată Timpul
N-a fost mai absent
Ca în anotimpul
Ceasului prezent !

Ştie cineva ?

Ştie cineva
Cîte versuri epocale
Sau aproape geniale
Tre' să scriu
Pe nisipul din pustiu
Spre a fi luat în seamă
De ochiul domniei tale ?

Ştie cineva
Cîte poezii măiastre
Pentru aure albastre
Tre' să scriu
Pentru lumea din sicriu
Spre a fi luat în seamă
De ochiul domniei voastre ?

Ştie cineva
Cîte imne siderate
Şi intens divinizate
Tre' să scriu
Pentru nimbul auriu
Spre a fi luat în seamă
De glasul care mă cheamă
Înspre Cerul azuriu ?

Nu e

Nu e lacăt fără cheie
Cît aş vrea să mă iubesc
Împlinit într-o femeie
De soi pur, împărătesc.

Nu e uşă descuiată
Spre altarul dumneaei
Cît aş vrea desfiinţată
Teama că nu mă mai vrei !

Nu e pacoste mai mare,
Nici ruşine peste poate,
Să nu fii deloc în stare
Să le fericeşti pe toate...

Sau măcar pe două-trei !

Frumuseţe

Frumuseţe juvenilă
Efemeră, volatilă,
Uimitoare şi subtilă
Şi adesea prea fragilă...

Frumuseţe fascinantă
La iubită sau amantă,
Uneori stupefiantă,
Alteori deconcertantă...

Frumuseţe muritoare
Într-un chip sau într-o floare,
Uneori seducătoare,
Alteori strălucitoare...

Frumuseţe omenească,
Urmărind să ne trezească
Partea supra-omenească
Şi apoi să ne sfinţească ,
Dincolo de aparenţă,
În eterna chintesenţă !

Mama Pământ şi Tata Soare

Mama Pământ şi Tata Soare,
Fac legământ printre răzoare,
Să ne descalţe, să ne înalţe,
Să ne conţină, să ne lumină.

Mama Pământ şi Tata Soare
Fac jurământ printre ogoare,
Să ne încînte, să ne descînte,
Să ne cuprindă, să ne surprindă,
Pasăre albă sus pe o grindă,
Privindu-mi zborul într-o oglindă !

Mama Pământ şi Tata Soare
Petale de vînt unite în floare,
Unde venite nu ştiu de unde,
Sclipiri austere în versuri fecunde...

Mama Pământ şi Tata Soare
În Veşnicia care nu doare,
Fac legământ, fac jurământ,
Să ne înalţe, de tot să zboare
Peste mormînt, peste oroare :
Pasăre albă a Sfîntului Duh,
Zburînd înalt, în Cerul văzduh !

Şi mă tem

Şi mă tem pentru surate
Că se vor a fi cucoane,
Neglijînd din ignoranţă
Starea de feminitate.

Şi mă tem pentru bordei
Că se vrea a fi palat,
Îngropînd din lăcomie
Tot ce este mai curat.

Şi mă tem pentru văpaie
Să nu vrea să fie foc,
Mistuind din nerăbdare
Calea ta spre alt soroc.

Şi mă tem pentru Cărare
Să nu vrea să fie drum
Pentru turma oarecare
Amăgită doar de fum !

Întrebare cu miez

Numeşte o stare de ne-uitare,
Intensă, adîncă, fără fisură,
Fără obiecţii, fără măsură,
Trăită mereu ca minunare.

Subzistă mereu fără sporire,
În alergare după plăceri,
Către iluzia falsei puteri,
Goală de Sens sau fără de Rost,
Precum pustiul cel mai anost,
Al unei vieţi de putrezire,
Apoi compară, minte nebună,
Ce-nseamnă Viaţa fără Iubire ?

Ai văzut

Ai văzut aseară noaptea
Cum se căţăra pe pleoape,
Pe furiş să ne îngroape
Milosteniile de-Aproape ?

Ai văzut azi-noapte Zorii
Vremilor ce va să vină,
Fără panică şi vină,
Peste lumea *egoină* ?

Ai văzut/simţit îndemnul
Fluturilor de sulfină,
Pentru care tu eşti semnul
Că te-ndrepţi înspre Lumină ?

Ai văzut azi Nevăzutul,
Nefiinţa, Neştiutul,
Umbra celei care curmă,
Că eşti Taina de pe urmă ?

Variaţiune la nici

Nici aceea, nici aceasta
Nu a fost sigur Iocasta
Care a adus năpasta
Orbilor din lumea asta !

Nici aceasta, nici aceea
Nu a fost precum almeea
Care a produs apneea
Surzilor cu melopeea !

Nici aceea, nici aceasta,
N-a purces sigur din ţeasta
Proştilor din lumea asta
De a cuceri şi creasta !

Epigonică

Şi dacă doruri bat în geam
Şi se închide cartea,
E ca în minte să te n-am
Şi să te uite moartea !

Şi dacă rugul e aprins
În poartă sau la uşă,
E că iubirea nu s-a stins
Şi arde în cenuşă !

Şi dacă mor cumva în crîng
La marginea tristeţii,
E ca în inimă să plîng
Cu roua dimineţii !

Într-un vis

Într-un vis în care viaţa
Are sens cu un declic,
Te trezeşti de dimineaţa
Şi nu-ţi aminteşti nimic !

Într-un vis în care lumea
Ţi se pare a fi reală,
Tre' să te trezeşti anumea
Din această păcăleală !

Într-un vis în care moartea
Este doar un fel de punte,
Ar fi bine să-nchizi cartea
Şi să te aburci pe Munte !

Roua care plînge

Roua care plînge
Pe pleoapa dimineţii
Să fie oare sînge
Din aripa tristeţii ?

Vîntul care bate
În colbul neiubirii,
Să fie oare semnul
Auto-preamăririi ?

Surîsul ce străpunge
Buzele crispate,
E mirul care unge
Visele crăpate ?

Multicolorii fluturi
Din Arborele Vieţii,
Să fie chiar tributuri
Aduse Frumuseţii ?

Un rînd de lacrimi

Un rînd de lacrimi şi-au propus
Din cea mai ‘naltă stratosferă
Să-L preamărească pe Iisus
În orice clipă efemeră,
În orice suflet descompus
Sau rătăcit pe emisferă !

Un rînd de lacrimi şi-au propus,
Din cea mai tainică durere,
Să-L preamărească pe Iisus
În suferinţa fără vrere,
În Adevărul cel mai sus,
În Calea înspre Înviere
Şi Viaţa morţilor ce nu-s !

Un rînd de lacrimi şi-au propus
Din cea mai chinuită sferă
Să-L preamărească pe Iisus
În orice timp, în orice eră,
În inimă, în minte şi în public,
Atunci cînd reuşesc să public
Poemul meu în atmosferă !

Cu tîlc

O viaţă de cîine
Se spală pe mîine,
Diverge în tot
Se linge pe bot !

O minte de curcă
Se simte în furcă,
Coboară cînd urcă
În blană de nurcă !

O umbră de rost
Apare anost
Pentru un prost
Cînd ţine un post !

Fereastră spre infinire

Curg spre zi, oră de oră,
Din culmea celui ce voi fi
În sufletul ce mă ignoră,
Cu verbul blînd de a iubi
Spre inima multicoloră,
Necăutînd spre a găsi
Tăcerea care mă adoră !

Sorb zi de zi, timp de o oră,
Speranţa de-a mă infini
Prin goliciunea incoloră,
Şi după ce voi reuşi
Să traversez Ursa Major(ă),
Cu siguranţă voi găsi
Tăcerea care mă imploră !

Mai încet, mai tare

Dă mai încet poezia
Cînd plînge Poetul,
Că a pierdut frenezia
De-a iubi Epitetul !

Dă mai încet nebunia
Cînd scrie Poetul,
Să n-apară insomnia
Odată cu Trompetul !

Dă mai tare Tăcerea
Cînd visează Poetul,
Să se audă durerea
Care compune versetul !

Între noi

Între noi ar putea fi
Dor de zi şi dor de seară,
Sunet dulce de chitară
Şi alt fel de-a ne iubi.

Între *nori* mereu va fi
Un senin de primăvară
Sau o toamnă fără ţară
Pe punctul de-a adormi.

Între nopţi mereu va fi
Un tîrziu pe dinafară,
Într-un fel de limbă rară
Pe care nu o vom şti !

Mori de gînd

Mori de apă, mori de gînd,
Pietre măcinînd pe rînd,
Gîndurile ca la moară
Cînd să meditezi spre seară,
Cu o mantră necesară,
Însă moara ta de gînduri
Îţi omoară printre rînduri
Liniştea smintitei minţi
Cu tot felul de dorinţi
Şi scenarii inutile
Despre planuri versatile !

Mori de ciudă, mori degeaba,
Cînd neghioaba ta de minte
Ţi-o ia halt pe dinainte
Şi cu vorba şi cu graba
Şi în loc s-o stăpîneşti
Tu pe ea, nu ea pe tine,
Te subjugă, te conţine,
Şi apoi te pomeneşti,
Că te macini în rutine,
Într-un fel prea flecăresc,
Ba aş zice *morăresc* -
Bob de moară, sorb lumesc !

Daruri

Vîntul de la miază-noapte
Într-un fel mi-ar putea da
Gustul de-a mă încînta
Pentru tainicele fapte
Pe care le-aş inspira.

Vîntul de la miază-zi
Cerului de m-ar urca
Tot mai sus, spre a iubi
Tot ce este şi va fi,
Tot ce este sau a fost
În iubirea pe de rost !

Zorilor din răsărit
Tot ce este de trăit,
De ales, de mîngîiat,
Precum pleoapa la femeie,
Precum ochii la bărbat,
Precum focul în scînteie
Şi albastrul destinat !

Cerului de la apus
Tot ce-a fost şi nu s-a spus,
Am fi vrut şi n-am avut,
Gustul mărului oprit,
Graţia de-a fi iubit
Mai mereu ca la-nceput !

Gustul felului de-a fi

Gustul felului de-a fi,
Îmbrăcat în bob de rouă,
Să mă salte, să mă plouă,
Cu puterea de-a spori !

Împărţit mai pe din două,
Pentru visul răspicat,
Floare albă, floare nouă,
Dăruită toată nouă
Spre a fi străluminat
Cerul meu şi versul dat !

Doamne, ce-aş mai fi bărbat,
Dacă mă cutremuri rouă
Cu puterea de iertat,
Cu trăirea pe din două
Dintru Cerul fulgerat
Şi cu Graţia ce plouă
De-a iubi nelimitat !

Flori

Flori de gînd în spic de rouă,
Albe cu petale nouă,
Parfumate pe din două
Cu parfum de lume nouă !

Flori de aur răsfirate
Dintr-un rai fără fisură,
Într-o altfel de gravură,
Să ne plouă cu de toate :
Cu belşug de bucurie
Peste zarişteа asprie,
Cu belşug de încîntare
Pentru gusturile rare,
Cu prinos de sfinţitură
Pentru inima cea pură...

Flori de vale, flori de munte,
Peste tîmplele cărunte,
Flori de zi şi flori de noapte,
În cuvinte sau în şoapte
Sau în versurile coapte
Din poemele cu lapte...

Flori de cîmp şi flori de deal,
La iubitul ideal,
Flori de vis şi flori de stîncă,
Cu parfumul ireal
Al celui ce vreau să fiu
Coborît din purpuriu
Peste liniştea adîncă,
Spre a fi ce nu sînt încă !

Flori de gust şi flori de vrere
Înflorite la vedere
Drept în pieptul orişicui
Ca Scîntei din Taina Lui !

Transfigurare

Fă-mă să te fac frumoasă
În tabloul vieţii mele
Şi atît de voluptoasă,
De să zgudui alte cele !

Fă-mă să te fac uimită
De la tălpi mai sus de fire,
De atît cît eşti iubită
Dincolo de nesfîrşire !

Să-ţi pictez şi iconiţă
Din cuvinte împletite,
Spre a deveni zeiţă
Pentru inimi amorţite...

Pentru oamenii de rînd,
Nu doar pentru unii prinţi,
Să mi te adore-n gînd,
Pînă cînd devin chiar sfinţi !

Sufletul nu e

Sufletul nu e cînd mori,
Fum subţire printre nori,
Sufletul nu e cînd doare
Clopotul în depărtare,
Sufletul nu e cum strigă
Liniştea dintr-o ferigă,
Sufletul nu e cum tace
Răsăritul mai încoace,
Sufletul nu e cum plouă
Puritatea pe din două,
Sufletul nu e cînd iese
Dragostea doar pe alese,
Sufletul nu e cînd vine
Nu ştiu ce la nu ştiu cine !...

Sufletul nu e cum scrie
Nu ştiu cum în poezie;
Sufletul e cel trezit,
Nu acela povestit !

Aş mai

Aş mai inventa cuvinte
De-aş avea geniu poetic,
Să creez noi simţăminte
Într-un mod cît mai sincretic !

Aş mai inventa o stare
De aş fi cumva în stare,
Întru sentimente care
Ne-ar uni pe fiecare !

Aş mai inventa o haină
De aş şti tot ce nu ştiu,
Spre a mă crea în taină
Ca uimirea ce-am să fiu !

Întocmai

Întocmai cum roua plînge pe foi,
Aşa plîng cu mine, aşa plîng cu voi;
Întocmai cum roua plînge tiptil,
Aşa plîng a munte, aşa plîng subtil;
Întocmai cum roua plînge spre zi
Aşa plîng a noapte, aşa plîng de-ai şti;
Întocmai cum roua plînge în floare,
Aşa plîng a lună, aşa plîng a soare...

Întocmai cum floarea plînge a rouă,
Aşa rîd a plînge şi plîng pe din două;
Soră şi frate, copil şi părinte,
Aşa plînge roua la cele prea sfinte !

Poemul care mă atinge

Poemul care mă atinge
E ca hemoglobina-n sînge,
Ca lacrima care mă plînge
Peste albastrul care ninge !

Poemul care mă evocă
E ca o taină fără tocă,
Sau ca un timp fără epocă
Descins din pîntece de rocă !

Poemul care mă conţine
E un licorn printre ondine,
Subtil amirosind sulfine
Printre sfioasele suspine !

Dimineţi de buzunar

Dimineţi de buzunar,
Pitite într-un sertar
Printre amintiri străvechi
În şosete neperechi...

Dimineţi de dor ascuns
Rămase fără răspuns,
Dosite pe sub saltea,
Aşteptînd pe el sau ea.

Dimineţi de nu ştiu cînd,
Tot sperînd şi iar sperînd
Ca după uşa închisă
Să fie viaţa promisă !

Leg destinul

Leg destinul şi-l port cruce,
Dinspre lumile caduce,
Înspre cele siderale,
Dinspre vieţile uituce,
Către stări spirituale,
Care mă vor introduce
Nici devreme, nici tîrziu
În trăiri supramentale,
Despre care chiar nu ştiu
În ce limbă am să scriu,
Pe ce limbă am să cînt
Dorul meu de Cel Prea Sfînt !

Umbre în doi

Pe o bancă înspre tine -
Două umbre lîngă mine,
Umbra mea şi umbra ta
Ca şi cum s-ar căuta !

Pe o pantă înspre deal,
Două umbre şi un mal,
Umbra ta şi umbra mea,
Ca şi cum ele s-ar vrea !

Pe o scară înspre Cer,
Două umbre în eter,
Umbra mea şi umbra ta,
Ca şi cum s-ar completa !

Cît e lungul meu de lat,
Umbra mea de peste pot
Şi a ta de peste pat,
Împreună fac un tot !

Iubita mea

Iubita mea de oareunde,
Pînă apari să-mi poţi răspunde,
Fii pregătită orişicînd
Să ne iubim oricum, oricînd !

Iubita mea de fieunde,
Pînă mă vezi tu oare cînd (?),
Să mă respiri vreo cinci secunde,
Pentru a fi cu mine-n gînd.

Iubita mea de orişiunde,
De dorul meu de te-ai ascunde,
Chiar şi în visele profunde,
Te voi găsi mereu oriunde,
În suflul stîng, în suflul drept,
Dar mai ales la mine-n piept !

Joc

Peste drum de acoladă
Este o sincopă fadă,
Spionată de-o iscoadă
Care stă ascunsă-n ladă.

Dintr-o margine aridă,
Vine iarna insipidă,
Mohorîtă şi frigidă
Peste lumea invalidă.

Karma mea de pe cuspidă,
Nici prea rozã, nici negridă,
Aşteaptînd să se deschidă
Misterul din piramidă !

Dincolo de văl

Într-o zi vom împleti
Visul tău cu visul meu
Şi apoi ne vom sfeti
Simţămintele mereu.

În alt ceas vom separa
Visul meu de visul tău
Şi apoi ne vom uita
Fiecare la al său.

Iar cîndva vom înţelege,
Dincolo de văl şi valuri
Că *Oceanul* ne culege
Şi că el nu are genuri !

Pe drum

Am spălat oglinda,
Pare a fi curată,
Nu mai văd doar grinda
Ochiului deodată !

Am spălat aversul
Patimilor vechi
Și-a rămas doar versul
Sensului străvechi !

N-am atins Nirvana,
Însă sînt pe drum,
Încă mîngîi geana
Liniştii de-Acum !

Cine ?

Cine face şi desface
Iarba fiarelor dibace,
Cine crează sau strică
Sentimentul fără frică,
Cine dă şi-apoi ne fură
Orele care trecură,
Cine umflă şi dezumflă
Gura care se bosumflă,
Cine pierde şi cîştigă
Cînd nimic nu ne obligă,
Cine macină la moară
Clipa care ne măsoară ?!

Dincolo

Motto :" *Dincolo de ideile despre bine şi rău, există un cîmp. Te aştept acolo*." Rumi

Stai cît vrei şi vrei cît stai,
Dincolo de iad şi rai,
Dincolo de Rău şi Bine,
În Lumina dintru Sine.

Taci cînd ştii şi ştii cînd taci,
Orice-ai face cînd nu faci,
Orice-ai crede cînd nu crezi
Despre actul ce-l creezi.

Vii cînd vrei şi pleci cînd vii,
Dincolo de morţii vii,
Dincolo de orice formă,
În Iubirea ce transformă !

De mi-ar fi

De mi-ar fi inima plină
De iubire şi lumină,
Aş cînta imne tăcute
Înspre zări necunoscute.

De mi-ar fi inima vie
Şi plină de Împărăţie,
M-aş hrăni cu Armonie
Şi aş bea din Poezie !

De ar fi sufletul meu
Plin de har la apogeu,
N-ai mai fi nici tu, nici eu,
Ci doar Unicul mereu !

Fiind

Fost-am fost de mîna stîngă,
Mai mereu cumva pe lîngă,
Fost-am fost de mîna dreaptă,
Mai mereu pe sub o treaptă.
Ca devot de mîna stîngă,
Peste patima nătîngă,
Ca devot de mîna dreaptă,
Cu inima înţeleaptă.

Fiind fost ce-aş vrea să fiu,
Nici pe lîngă vreun sicriu,
Ci una cu Tot ce-i Viu –
Chiar ACUM, nu mai tîrziu,
Să devin ceea ce sînt,
În adîncul unui psalt,
Inimă de Necuvînt
Şi Poemul din Înalt !

Am nevoie

Am nevoie de Sisoe
Să îmi dea de bunăvoie
Bucuriile lui Noe,
Încărcate în canoe.

Am nevoie de cuvinte
În poeme-zăcăminte
Care să mă reprezinte
Pentru multe luări-aminte.

Am nevoie de Tăcere
Să descopăr noi mistere,
Ca poeme dintr-un cufăr,
Să le cînt în flori de nufăr !

Felurite felurimi

Felurite felurimi
Sub forma unor doimi,
Rătăcesc printre mulţimi,
Prea departe de-nălţimi.

Felurite felurimi,
Din tot felul de fărîmi,
Se umbresc pe sub salcîmi
Nicidecum între uimi.

Felurimi prea felurite,
Pe la spate neprivite
Şi în faţă scofîlcite,
Se cainã că nu-s citite !

Într-o zi

Într-o zi aş putea fi
Steaua de la miază-zi,
Luna de la miază-noapte-
Amîndouă parte-n parte.

Într-o zi aş reuni
Gîndul, vorba şi cu fapta
Şi la mijloc le-aş uni,
Chiar puţin mai înspre dreapta !

Iar cînd voi fi resorbit
În adîncul înălţimii,
Se cheamă că am sorbit
Din prea plinul întregimii !

Vreau

Vreau un scut să îmi ascut
Scopurile de-nceput
Şi o sabie mamut,
Să mă lupt cu Cel Temut.

Vreau o salbă-n fir de nalbă
S-o atîrn ca amuletă
Pe o ramură discretă,
Să vindec cu plinătate
Teama de singurătate.

Vreau corola de lumină
A minunii care sînt,
Învelită-n etamină
Pentru cînd am să fiu sfînt !

Creaţie

Să te creez din vise sparte,
E visul meu de cununie,
Într-un poem fără de moarte,
Iubindu-te la nebunie !

Să te conţin ca pe-o făclie,
E visul meu de nebunie,
Într-un poem care se scrie
La margine de agonie.

Apoi să mi te nasc deplină
În visul care se trezeşte
Pe o corolă androgină
Cu aură care sfinţeşte !

Doamne, nu

Doamne, nu aş vrea să mor
Cîtă vreme sînt un dor
Care zboară într-un nor,
Agăţat de viitor !

Doamne, nu mă vreau nevrut
Cîtă vreme-s neştiut,
Agăţat de un trecut
Pe un raft de lemn durut !

Doamne, nu mai vreau să dorm,
Într-un pat cuneiform,
Ci iubind, să mă transform
Într-un curcubeu enorm !

Dacă poţi

Dacă poţi să vezi lumină
Într-un strugure de rouă,
Într-un sîmbure de vină
Şi-n furtună cînd te plouă,
Dacă poţi să simţi parfumul
Braţelor în dăruire,
Să auzi cum iese fumul
Spre aleasă miruire,
Dacă poţi să mîngîi Cerul
Cu elan de mîntuire
Şi să guşti întreg misterul
Harului întru smerire,
Atunci eşti pe calea certă
Întru marea proslăvire !

Din pricină

Din pricină de dor tîrziu,
Nu sînt mort şi nu sînt viu,
Din pricină de dor mărunt,
Tot cu mine mă confrunt,
Din pricină de dor beteag,
Nu am parte de om drag,
Din pricină de dor lumesc,
Caut parte să-ntregesc,
Chiar de ştiu în mintea mea
Că-s întreg ca o zorea,
Care mult se mai zoreşte
Pînă se desăvîrşeşte-
Zori de zi, zorind în zare,
De ziua zorelei rare !

Tot

Tot visez şi încă sper
Să fac gaură în Cer
Cu poeme-giuvaier
Inspirate din Mister.

Tot mai caut şi aştept
Să fac gaură în piept
Cu un vers foarte deştept
Chiar şi unui înţelept !

Încă vreau să fiu, socot,
Peste poate, peste pot,
Peste margini de chivot,
Versul care umple tot !

Dimineaţă de mesteacăn

Dimineaţă de mesteacăn
Cu nuiele de alun,
Căutînd izvorul magic
Al trăirii de Acum...
Dimineţi înrourate
Prin pădurile de taine
Ca splendoarea fără haine
A Fecioarei goale fum...

Dimineţi în căutare
Prin fuioarele de ceaţă,
Tu mesteacăn, eu alun,
(Că altfel nu ştiu să-ţi spun),
Cum se scutură o viaţă
Pe un ram care-i nicicum...

Dimineţi abia mijite
Ca petalele de nori,
Prin păduri mestecănite
Cu parfumul în culori...
Dimineţi de toamne mate
Ale unei doamne date
Ce priveşte oarecum
Cu uimire vegetală
Frunzele dormind pe drum...

Dimineţi de taină mută
În pădurile de brun,
Cu mesteacăn mestecate
Ca să pară că-s alun,
Mă absorb aşa cum soarbe
O memorie summum
Amintirile uitate
Unei lumi aproape oarbe
Despre cine-am fost şi cum !...

Aspiraţie

Ieri picat-am ca adept
Într-un gol cumva inept,
Undeva la mine-n piept,
Trebuind să mă accept.

Astăzi am picat nătîng
Pe un drept lipsit de stîng,
Într-un vers unde-mi deplîng
Rimele ce mă constrîng.

Mîine poate cad în sus
Cum ar fi de presupus,
Să-mplinesc visul inclus
De-a iubi precum Iisus !

Fie-ţi !

Fie-ţi sufletul lumină
Lîngă inimă haină,
Gîndurile cu sclipici,
Prin vorbire să ridici,
Iar prin faptele grozave
Să vindeci inimi bolnave !

Fie-ţi sufletul icoană
Aşezat lîngă o strană,
Gîndurile bucurie,
Vorbele în armonie
Şi prin fapte de ispravă
Să aduci Domnului slavă !

Cînd

Cînd tu eşti mirare
Şi eu cuvîntul mut,
Se simte o chemare
Spre Necunoscut.

Cînd eu sînt întrebare
Şi tu răspunsul dat,
Trăiesc o minunare
Pe timp îndelungat.

Cînd noi sîntem căinţă
Şi dăruim iertarea,
Trăim cu umilință
Ne-înmormîntarea !

Zile şi nopţi

Nu s-au sfîrşit zilele de om bun,
Şi nopţile de infinitate,
După cum nici frunzele de gorun
Nu mor de singurătate.

Nu s-au sfîrşit zilele de om bun,
Nici nopţile de separare
Şi ar fi foarte oportun
Să renunţi la depărtare.

Nu s-au sfîrşit zilele de om bun
Nici nopţile de peregrin,
Aşa că într-o dimineaţă de alun
Gustă din vidul arhiplin !

A fost

A fost o vreme cînd eram
Ceva mai mic decît nimic
Şi mai puţin decît un dram
Din ceea ce este un pic !

A fost o vreme cînd eram
Misterul pur dintr-un atom,
Scînteia tainică Aham
Şi nefiinţa din genom.

A fost o vreme cînd eram
Ceea ce sigur va să fiu,
O picătură în Ocean
Sorbită în Izvorul Viu !

Floare orişicum

Floare candidă şi blîndă
Pentru orişice izbîndă,
Floare limpede şi sacră
Pentru fiecare *chakră*,
Floare ca esenţă vie
În oricare poezie
Sau în fiecare vers
Revărsat ca Univers...

Floare splendid aromată
Şi în taină adorată,
Floare orişicum să fie
Pentru oameni să mă ştie,
Că sînt cel mai bun pămînt
Pentru florile de sfînt !

Cînd doreşti

Cînd doreşti să nu mai doară
Aripa la subţioară,
Cîntecul dintr-o vioară,
Necuvintele din gară...

Cînd doreşti să nu mai ţipe
Frazele stereotipe,
Amăgirile din pripe
Sau speranţele în clipe...

Cînd doreşti să nu mai moară
Pacea ta interioară,
Liniştea triunghiulară
Sau iubirea de fecioară...

Atunci fă un triplu salt
Spre adîncul cel înalt,
Din misterul preaînalt
Şi ia Cerul cu asalt !

Galben

Galbenă pe rînduri,
Fără ţarc la gînduri,
Pe un pod de scînduri
Spre alte intrînduri.

Galbenă de floare
Fără de eroare,
Gata să te zboare
Spre adînci izvoare.

Galbenul din limb
Cu tăceri la schimb
Pînă mă preschimb
Auriu la nimb !

Căutările luminii

Lumină din iarbă pentru minte oarbă,
Caută o coarbă care să te-absoarbă,
Caută un drum să te ducă vum
Prin orice duium, în Aici şi-Acum,
Caută un snop să te ducă trop
Peste orice hop, spre înaltul scop,
Caută o briză, să ieşi blînd din criză
Sau măcar o priză, să nu ai surpriză,
Caută o floare, să vezi cum te doare,
Cînd raza de soare apune şi moare,
Caută o frunte să nu se încrunte,
Caută grăunte în vise cărunte,
Caută o Cale peste dealul-vale,
Ce scapă de jale în tăceri regale,
Caută o punte înspre dealul-munte,
Care să înfrunte gropile mărunte !

Versurile mele

Versurile mele
Picături de mir
Dintr-un elixir
Fără scîrţ în ele.

Versurile mele
Cu Cerul în două
Peste amîndouă
Suflete rebele.

Versurile mele
Firmituri de vis
Dintr-un paradis
Ascuns de perdele.

Versurile mele,
Oglinzi în oglinzi
Să mi te cuprinzi
Cînd citeşti din ele !

Pisica toroidă

O pisică toroidă
Doarme ziua pe cuspidă
Şi noaptea în piramidă,
Dăruind sinusoidă
Energia zisă vidă
Pentru lumea invalidă.

Toarce visul ce se stoarce
Oamenilor ca pe arce
Înainte să remarce
Că n-au unde se întoarce,
Că n-au scop să se îmbarce
Şi nici unde să debarce !

Rătăciţi

Ne-am rătăcit în rinoceri,
Noi cei de azi şi cei de ieri,
Purtînd adîncile poveri
A unor silnici prizonieri.

Şi cei mai mulţi dorm parcă duşi
Ca nişte stranii pescăruşi,
Cu aripi prinse în ţăruşi
Şi orizontul nicăieri.

Ne-am rătăcit în rinoceri,
Noi cei de azi în cei de ieri,
Ca nişte stranii temniceri,
Orbecăind printre cenuşi !

Ne-am rătăcit alaltăieri
Ca pescăruşi în rinoceri,
Cu aripi smulse de hingheri-
Să mori puţin, să zbori acuşi !

Nu e

Nu e lună ca o jună
Şi nici soare ca o floare,
Ci mai mult o adiere
De bărbat şi de muiere,
Rătăciţi printre restanţe
Ale cîtorva nuanţe,
Între gri şi argintiu,
Uneori liliachiu,
Căutîndu-se pe sine
Printre hopuri şi rutine...

Nu e soare, nu e lună,
Mai mereu, nici împreună,
Ci mai mult o mîngîiere
De bărbat şi de muiere,
Căutîndu-se pe sine,
Dincolo de rău şi bine,
Dincolo de vrut-nevrut,
Într-un loc puţin ştiut,
Nici în apă, nici în lut,
Nici în aer, nici în foc,
Ci în cel mai tainic loc,
Din Acum, pe la mijloc !

Oaspeţi

Oaspetele Deal şi oaspetele Munte,
La ospăţ de frunte,
Tropăie un cal undeva pe punte
Şi vecina rîpă, plînge într-o pripă,
Apa unui rîu care se disipă...
Iar cumătra vulpe, roşie la pulpe,
Mi-e atît de dragă, că de n-ar fi vagă,
Aş strînge-o în braţe ca pe o răţuşcă,
Să mă veselească fără nici o duşcă !

Dragostele mele : flori, păduri şi fluturi,
Ospeţind pe dealuri, printre asfinţituri,
La Ospăţul Mare al Mamei Naturi
Mă surprind cu totul prin încrengături,
Ba mai mult, mă-ncîntă şi mă minunează
Cînd nu dorm la simţuri pînă la amiază !

Ca şi cum

Peste drum de nu ştiu cum
Zboară vrerile oricum
Bulbucîndu-se duium
Înspre margini de Acum.

Se împrăştie în cerc
Orişicum vreau şi încerc
Să reduc la semicerc
Poftele ajunse berc.

Peste drum de nu ştiu cît
Zboară gînduri orişicît
Mai departe de oricît
Şi intens numaidecît !

Numai gîndul despre tine
Rămîne fixat de mine,
Ca şi cum nişte rubine
S-ar uni într-un ciorchine !

Nu ştiu

Nu ştiu alţii cum de sînt
Flori de munte şi de vînt,
Că eu de atît descînt,
N-am ajuns la Necuvînt !

Nu ştiu alţii cum resimt
Inimile ce consimt,
Că eu rareori presimt
Ceea ce aş vrea să simt !

Nu ştiu cum de tu nu ştii
Că nu sînt dintre cei vii,
Dar nici mort printre sosii
Nu te ştiu a fi să-mi fii !

Aforisme poetice

Zelul care devine zeu
Peste lumile sublime,
Nu-i totuna şi mereu
Acelaşi ca felurime
La minusculul domn eu...

Teul care devine cruce
Nu derivă totdeauna
Din greşeala care duce
Pasul strîmb de la răscruce
Cînd n-ai evitat furtuna.

Dorul ce devine zbor
Peste lumile de Apă,
Nu-i totuna cu o iapă
Ce aleargă să încapă
Ca fantasmă-n dormitor.

Farul ce devine stea
Într-o viaţă de rutină,
Nu-i totuna cu a mea
Falsă modestie plină,
Ascunsă pe sub saltea !

Uşurare

Parcă-i mai multă linişte pe drum,
Povara-mi pare mai uşoară,
Pe porţiunea asta din Acum
S-au sfărîmat pietroaiele de moară !

Cu siguranţă mai am mult de mers,
Pînă oriunde va să fie,
Iar între timp mai storc cîte un vers
Dintr-un ciorchine roz de poezie.

Dorinţele năpraznice s-au dus
Pe Apa Sîmbetei la vale,
Poate din pricină că la apus
S-au ofilit vreo cîteva petale.

Mă simt mai bine, tre'să recunosc,
Tăgîrţa-mi este sigur mai uşoară,
Mai am destule să cunosc,
Dar cel puţin nu pietrele de moară !

Pe cale

Sînt pe cale să descui
Uşa tainei care nu-i
Doar un mit şi să mă sui
Mai înalt de un gutui...

Mai presus de păsăret
Cu cel mai frumos verset
Scris de un anahoret
Ca mantră pentru poet.

Să mă-nalţ înspre azur
Unde nu-i nimic în jur,
Nici secundă, nici contur,
Doar intenţie de pur !

Stări

Am o stare de măslin
Cu elan extravirgin
Și o floare de dor plin-
Cerului să mă închin.

Am o stare de alun,
Rădăcină de străbun
Și o floare de om bun-
Cerului să mă supun.

Am o stare de iertare
Pe un drum către izvoare,
Și mă mir cum fiecare
Cerului dă ascultare !

Susur de lumină

Susur de lumină într-o lampă plină,
Prelinsă duios către om frumos,
Inima-i alină cu o rază lină,
Într-un mod gustos şi misterios.

Susur de lumină ca o serpentină,
Curgînd mlădios către om pios,
Dintr-o sonatină foarte alcalină,
Într-un dans sfios şi silenţios.

Susur de lumină foarte feminină,
Umplînd graţios sufletul frumos,
Care să susţină partea masculină,
În zborul zelos spre miraculos !

N-am venit

N-am venit să spun că stau
Lîngă fluturele mau,
Lîngă fluturele vis
Altfel cum îmi e permis.

N-am venit să spun că plec
Visul lumii să-l ferec
Într-un bob de rouă-ntreg,
Ca şi cum îl înţeleg.

N-am venit să spun că ştiu,
Taina lumii s-o descriu,
Precum nimbul de lumină
Dintr-o poezie fină !

Ce-ar mai fi

Ce-ar mai fi să nu mai fiu,
Nici departe, nici tîrziu,
Nici cu umbre, nici anost,
Nici amarnic fără rost ?

Ce-ar mai fi să nu mai fiu,
Nici anemic, nici sălciu,
Nici opac şi nici copac,
Fără roade ce nu plac ?

Ce-ar mai fi să nu mai fiu,
Sîmbătă într-un pustiu,
Căutînd un adăpost
În cel care nu am fost ?

Altfel

Într-o nu se ştie care
Dintr-un nu se ştie cum,
Am purces pe o Cărare,
Care duce spre Acum.

Nu era o întîmplare,
Nici ceva numit fatum,
Poate doar o încercare
De a fi cumva precum.

Într-o nu se ştie zi,
Cu un nu ştiu care pas,
Mă îndrept spre un *A Fi*,
Din netimpul fără glas.

Nu-s doar umbră oarecare
Şi nici iederă de fum,
Ci un vis în transformare,
A lui *Astfel* spre *Altcum* !

Dintr-o nu ştiu ce Mirare,
Dintr-un nu ştiu Oare Cum (?)
Am plecat dinspre Uitare
Să mă regăsesc Acum !

Felurite felurimi (2)

Un fel strîmb de a sta drept,
Nu te face înţelept,
Un fel prost de-a fi deştept,
Te face şi mai inept,
Un fel bun de-a fi nebun,
Te sfinţeşte, presupun,
Un fel fast de-a fi nefast
Nu te face iconoclast,
Un fel simplu de complex,
Îi lasă pe toţi perplex,
Un fel demn de-a face semn
Este cel mai bun îndemn
Pentru oamenii de lemn !

Bărbatul şi Femeia

Bărbatul care e Bărbat
Este desigur rafinat,
Cu zîmbetul străluminat
Şi în amor e înfrînat.

Femeia care e Femeie
Este mai mult decît o cheie
Care încheie şi descheie
Cerul în vaste curcubeie !

Bărbatul care nu-i femeie
Nu doarme noaptea într-un pat
Dacă nu face din ea zeie
Şi din el însuşi împărat !

Felurite felurimi (3)

Felurite felurimi
Umblă feluri pe-nălţimi
În joia de păresimi
Să devină heruvimi.

Felurite felurimi,
Feluresc spre adîncimi
Să devină serafimi
În profunde înălţimi.

Felurite felurimi,
Se caută în nemulţimi,
Divizate-n trei pătrimi,
Spre a deveni unimi !

Aripile mele

Aripile mele
Zărilor mă-ndeamnă,
Să văd ce înseamnă
Cîntecul de Dor
Într-o blîndă toamnă,
Cînd învăţ să mor.

Tainica savoare
Florile îmbie
Şi le dă culoare,
Lecţie să fie
Pentru cel ce moare
Şi apoi învie !

Tu eşti

Tu eşti încercarea mea
Cunoscută mai spre seară,
Într-o viaţă *foarte prea*,
Pe un drum lipsit de gară.

Tu eşti îndurarea mea
Resimţită într-o toamnă,
Chiar dacă nu ştii ce înseamnă
Cum ar fi de m-ai ierta.

Tu eşti ispăşirea mea,
De folos să isprăvesc
Visul meu de dor lumesc
Amărui după zăbrea.

Ia-ţi duminica

Ia-ţi duminica de mînă
Şi te du o săptămînă
Şi te tu o lună plină
Dincolo de orice vină,
Mai departe de eclipsă
Şi dincolo de elipsă,
Pînă simţi că nici o lipsă
Nu te trage ca o frînă,
Nu te-abate, nu te-amînă
Nu te-ntoarce anasînă
Înapoi la săptămînă !

Iubitei mele – Poezia

Să îţi mîngîi cerul ud
Cu o rană de agud,
Să-ţi dezmierd partea gustoasă
Cu o floare prea sfioasă
Să mi te cuprind în scris
Cu mireasma unui vis,
Să te dănţuiesc în vers
Cu arome de neşters,
Şi pe arii necuprinse
Să te-nrourez cînd plouă
Cu metafore surprinse
Dintr-o nerostire nouă...

Să-mi fii nimb,
Să-mi fii prescură
Inefabilă şi pură,
Să mă vizitezi în limb
Pe o plajă de mirare,
Fiindcă nu te dau la schimb
Nici dacă mă dor fecioare...

Setea ta de duioşie
În vers alb să mă tresalte
Şi din sferele înalte
Să mă-mbăt cu armonie,
Iubind tot ce va să fie !

Sufletul în pijamale

Sufletul în pijamale
Doarme repede la vale,
Se trezeşte doar cînd bea
Apă Vie din ulcea...

Sufletul în straie nude
Nu se vinde pentru iude,
Nu se pierde, nu se-afundă,
Decît în pacea profundă...

Sufletul în armonie
E un strop de Poezie
A Celui ce-mi este mie
Domn Acum şi în Vecie !

Vreau să fiu

În prezent aş vrea să fiu
Cel mai bun şi cel mai viu
Dansator în auriu
Pe capacul de sicriu.

Şi apoi mi-ar mai plăcea
Să fiu susur în vîlcea,
Apă limpede-n ulcea
Pentru setea cui mă bea !

Şi cîndva, dacă se poate,
Să îmi meargă ca pe roate,
Iar dacă Domnul socoate,
Aş cam vrea să fiu *în toate* !

Cum să fac ?

Cum să fac să nu desfac
Roşul cupelor de mac
Într-un vis insomniac
Pentru dorul fără leac ?

Cum să scriu că nu-s tîrziu,
În amurgul străveziu
Şi nici versul fistichiu
Al unui poem candriu ?

Cum să fac să mă desfac
Într-un vers ambroziac,
Ca să pot să satisfac
Gusturile peste veac ?

Calea

Calea înspre Niciodată
E pe drumul lui Tîrziu,
Cînd mintea neterminată
Te face din lut sicriu !

Calea înspre Nicăieri
E pe drumul lui Niciunde,
Dacă nicicum nu preferi
Să alegi ţeluri profunde.

Calea înspre Cerul Viu
Trece numai prin Acum,
Dacă-ncepi de timpuriu
Să devii cumva altcum !

Înainte de a fi

Înainte de a fi, prea devreme, prea tîrziu,
Să conjugi verbul A FI la prezentul timpuriu;
Înainte de a face, prea devreme, prea tîrziu,
Să conjugi verbul A Face cîtă vreme mai eşti viu !

Înainte de a bea Apa Vie la Izvor
Să conjugi verbul A Fi... multora de ajutor;
Înainte de a fi cel mai bun Conducător,
Să dejugi modul tiranic într-un timp anterior !

Înainte de-a trăi în trecut sau viitor,
Să conjugi verbul A Fi la prezentul arzător;
Înainte de a fi un umil Luminător,
Să deschizi în tine însuţi Templul tău interior !

Curgeri

Curg în zare rîuri care,
Nu sînt dulci şi nici amare,
Curg în Ceruri rîuri feluri,
Fără rîpe şi măceluri.

Curg spre munte drumuri-punte,
Nici prea drepte, nici prea ciunte,
Curg spre Ceruri drumuri feluri
Şi cu rosturi şi cu ţeluri.

Curg în vise cărţi nescrise,
Despre vitejii omise,
Curg în valuri văi şi dealuri,
Despre doruri nepermise,
Curg impresii imprecise
Peste felurite maluri...

Toate curg înspre Amurg,
Iar din taina Nefiinţei,
Alte vise se expurg
Către neştiute roluri
Şi-napoi la Demiurg...

Toate curg şi se concurg,
Rîul Vieţii îl parcurg,
Ele curg pînă se scurg,
Din amurg în alt amurg
Şi din răsărit ocurg
Demiurg spre Demiurg -
Slavă Tatălui Teurg !

Tîrziu devreme

E prea devreme pentru un tîrziu,
Pierdut în vastul unui auriu,
Şi prea-nainte spre a fi apoi
Cînd toamna se termină-n noi !

E mult prea goală spre a fi deplină
Lumea fără partea fină,
E prea-napoi pentru a fi-nainte
Viaţa noastră fără luări aminte.

E prea tîrziu pentru a fi devreme
Să nu mai scriem nicidecum poeme,
Şi prea devreme spre a fi tîrziu,
Să rătăcim ca orbii în pustiu !

Cerului

Cerului cerui şi cer
Graţia de-a fi iubire,
Dezlegare de mister
Şi elan spre izbăvire.

Cerului cerui şi cer
Graţia de-a fi smerit,
Fiindcă nu aş vrea să pier
Înainte de zenit.

Cerului cerui şi cer
Să fiu blîndă sonatină
Şi prin ceea ce ofer,
Să îndrum înspre Lumină !

Măsurînd

Măsurînd nemăsurarea
Cu vas mare sau vas mic,
Am găsit că încîntarea
Se obţine dintr-un pic !

Măsurînd nemăsurarea
Cu dor mare sau dor mic,
Am descoperit savoarea
Bucuriei unui pic !

Măsurînd nemăsurarea
Cu pas mare sau pas mic,
Mă împac cu acceptarea
Multului din ce-i nimic !

Doamnă, nu

Doamnă, nu mă zăpăci,
Că de-atîta înfiorare
Am ajuns a cîrpăci
Dorul meu cu-n bulb de floare.

Doamnă nu mă cîrpăci
Cu-n surîs condescendent
Că mă pierd într-o mirare,
Întrebîndu-mă latent
Dacă sînt un oarecare
Sau atom incandescent
Coborît în limitare
Din Înaltul Transcendent
Spre a învăţa, se pare,
Tot ce este sentiment.

Aşadar, domniţa mea,
Limpezeşte-mă cumva,
De mă vrei sau de m-ai vrea,
Căci să ştii totuşi ceva :
Fără tine... lecţia-i grea !

Chemări

Tropăie mirarea-n calendar
Un dans febril de armăsar
Peste hotarul nu prea necesar
Al celor ce se cheamă iar şi iar.

Plînge netimpul în clepsidră
Cu lacrimi de nisip peste o vidră,
Ce ronţăie secundele avar
A celor ce ne cheamă iar şi iar.

Iar noi ne-ndepărtăm cu nepăsare,
Înveşmîntaţi în patimi şi uitare,
De un tărîm etern spectacular
Al celor ce ne strigă în zadar !

Aspiraţie

Aspir la fericirea arhiplină
Să-mi ţină pentru toate adăpost,
Cum este o fîntînă pe deplină,
Cînd sapi în căutarea unui rost.

Aspir la cununia androgină
Ca cel mai veritabil avanpost,
Cum este o unire în lumină,
Cînd scapi de un destin anost.

Aspir la strălucirea genuină
A celor ce se-nalţă în văzduh,
Cum este o fîntînă *kundalină*
Cu darurile Prea Înaltului în Duh !

Sufletul

Sufletul dacă nu doare,
Nici nu creşte, nici nu moare,
Sufletul dacă nu creşte,
Nici nu moare, nici trăieşte !

Sufletul dacă nu învie,
Nici nu doare, nici nu ştie,
Sufletul care se-ascunde
Parcă nu ar fi niciunde.

Sufletul care vibrează
Ne trăieşte, ne crează,
Sufletul care e treaz
Se smereşte în extaz !

Cumva

Sufletul mi-e porumbiţă,
Albă, blîndă şi gingaşă,
Ocultat într-o bobiţă
Dintr-o lume nărăvaşă.

Sufletul mi-e porumbel,
Pur, fragil şi nevăzut,
Aţintit înspre un ţel
Mai de nimenea ştiut.

Sufletul mi-e nu ştiu cum,
Despre care bănuiesc
Că ar fi cumva precum
Ceva foarte îngeresc !

Omul

Omul, pasăre divină,
Fără partea lui de vină,
Fără partea lui de trup,
Care încă este zdup.

Visul, pasăre măiastră,
Fără gratii la fereastră,
Care cîntă în eter
Calea omului spre Cer.

Visul-om şi omul-vis,
În poemul care-i scris
Pe florile de cais
Din Înaltul Paradis,
Scuturate pe Pămînt
Spre a fi versuri ce sînt
Aripile de mister
Ale Omului spre Cer !

La trei paşi

La trei paşi de infinit
Am rămas neîntregit,
Într-un vis de trandafir
Din poemul lui Kabir.

Cu trei lacrimi şi un crin
Mă apropii de deplin,
La un ceas şi jumătate
De Marea Eternitate !

Unde sînteţi voi poeme,
Geniale şi supreme,
Ca scriindu-le în carte,
Să trec dincolo de moarte ?

Îngeri-m-aş

Îngeri-m-aş timpuriu
Întru Necuvîntul viu,
Aripă de azuriu
Din poemul cel zglobiu.

Îngeri-m-aş peste tot,
Versului să-i fiu chivot,
Orbului să-i fiu pilot
Şi ateului clopot.

Îngeri-m-aş nu ştiu cum,
Nici în grabă, nici postum,
Ci în clipa de parfum,
A unui etern Acum !

Regăsiri

Printre sensuri căutînd,
Prea aproape, prea departe,
Să mă aflu rînd pe rînd,
Mai aproape, mai aparte.

Printre versuri hoinărind,
Nici aproape, nici departe,
Să mă umple geniul blînd
Cu poeme cît o carte.

Printre oamenii de rînd,
Prea aproape, prea departe,
Să mă regăsesc tăcînd,
Într-un vers fără de moarte !

Lung e drumul

Mult e ceasul, drumul mult,
Rogu-te, mă rog mai mult
Să se risipească fumul
Înainte de tumult !

Mare-i zarea, foarte mare,
Rogu-te, mă rog mai tare
Să se limpezească marea
Înainte să exult !

Lung e ceasul, pasul lung,
Rogu-te, mă rog prelung,
Să-mi găsesc eu însumi drumul
Înainte să ajung !

Fiul Secetei

Fiul Secetei – Nisipul,
Mineral semi-lichid,
Semănînd cu Arhetipul
Tainicului vid-nevid.

Fiul Munţilor e Piscul,
Ca imbold al împlinirii,
Neatins decît cu riscul
Morţii şi al Nemuririi.

Fiica Apei este Unda,
Puritate la izvor,
Care-şi picură secunda
Pe nisipul curgător.

Inima unui poet

Inima unui poet
Se cuprinde în sonet,
Dănţuie în epitet
Şi visează în verset.

Inima unei poete
Face varii piruete
Printre multe margarete
Şi suspină-n menuete.

Inimile unor poeţi
Te învaţă să înveţi
Cum să sublimezi tristeţi
În subtile frumuseţi !

Subţire

Lasă-mă să scriu Crăiasă
Sub o salcie duioasă,
Un poem despre *Subţire*,
Cu fir alb de pomenire.

De la mir care să mire,
Între ştir şi altă ştire,
De la mur la muruire,
E o graniţă subţire.

Alt *Subţire* e în vînt,
Cînd aş vrea să mă avînt
De la cel care des cînt,
Spre a deveni descînt.

Altă graniţă subţire
Este în Nemărginire,
Între marginea lui Eu
Şi a fi precum un zeu !

Preschimbări

Dintre ani, din zi, din ceas,
Vise multe s-au retras,
Masculinul s-a sustras
Şi aşteaptă la popas,
Desfrunzit.

Dintre văi, din brîu, din ape,
Femininul dă să scape
Încîntării de sub pleoape
Spre a fi şi mai aproape
De dorit.

Ceva parcă se transformă,
El conform şi ea o formă,
El abnorm şi ea reformă,
Amîndoi cu altă normă
De iubit.

Visez

Visez să creez din frîngeri
Aripi imense de îngeri,
Iar din neostoita durere
Să construiesc un chivot
Cu şapte lacăte şi mînere
Pe care să-l dizolv de tot
În cea mai adîncă tăcere !

Visez să compun din plîngeri
Cel mai frumos imn pentru îngeri
Şi din adînca durere
Să creez trei faguri cu miere,
Din care sufletele nefericite
Să guste smerite !

În strop de azur

În strop de azur pe cerul sur,
Îngerul vieţii, îngerul pur,
Aduce lumina prin abajur,
Celor ce dorm în clar-obscur.

În scop de smerire şi regăsire,
Îngerul morţii, înger subţire,
Aduce sorţii o primenire,
Cu altfel de nesfîrşire !

Ce mai uimire, ce mai mirare,
Îngerul porţii, îngerul mare,
Îndeamnă gentil pe fiecare
Pe calea spre Nelimitare !

Vine vremea

Vine vremea să mă duc
Deasupra unui cuib de cuc,
Să bat umbrele de nuc,
Cu arac din lemn năuc.

Vine vremea să mă plec
La mijloc de codru sec,
Unde gîndurile trec,
Urmărind să le ferec.

Vine vremea să mă cuc
Nopţilor de sub papuc,
Pînă ies din balamuc
Cu un vers puţin caduc.

Vine vremea androgină,
Pentru lumea egoină,
Cînd se spală orice vină
Cu lumină din Lumină !

Ceresc Părinte !

Ceresc Părinte, Te rog Prea Sfinte,
Umple-mă de necuvinte,
Înviază-mă a doua şi a treia oară,
Că naşterea dintîi
Am trăit-o a mia oară,
Fără nici un căpătîi !

Ceresc Părinte, eu n-am stare,
Te rog ca de la mic la Mare,
Umple-mi golul cu Splendoare
Şi în loc de griji, ardoare !

Ceresc Părinte, eu n-am cuvinte
Cît aş vrea să fiu non-minte,
Şi mereu să-mi fii iubire,
Pace-adîncă, izbăvire,
Bucurii din cele sfinte !

Total

Într-o vale de la deal,
Pe cînd hoinăream pe mal
Am sărit peste total,
Cu un vers cvasi-mortal !

Dintr-un car fără de rîncă
Am sărit peste o stîncă,
Într-o cauză adîncă,
Să devin ce nu sînt încă !

Că nu sînt poate mortal,
Şi nici lecţie adîncă,
Însă vreau să fiu total,
Mai presus de orice încă !

Poemul poet

Sînt indigo înspre secret,
Ca un poem înspre poet,
În profunzimea violet
A unui tăinuit sonet.

Sînt gheizer alb într-un verset,
Caut poem foarte discret
Şi un umil anahoret
Să mă exprime ca poet.

Mă regăsesc în imnul sfînt,
În inima unui descînt,
Fiind nu doar ceea ce sînt,
Ci mult dincolo de Cuvînt !

Frumoasă femeie !

Frumoasă femeie cu trup efemer,
Tu ai rădăcini aici pe Pămînt,
Veşmintele tale sînt aripi de vînt
Şi sufletu-i floare venită din cer !

Frumoasă femeie cu trup-giuvaer,
E imposibil să-ţi spun cît ne-ncînţi,
Prin felul în care ne porţi înspre Cer
Şi duioşia prin care ades ne descînţi !

Frumoasă femeie ca floarea din Cer,
Din coapsele tale se nasc mulţi poeţi,
În braţele tale au plîns alţi profeţi,
Fiindu-ţi straiul văl de mister !

Am venit

Am venit să tac, minţii să îi fac,
Linişte adîncă, la mijloc de stîncă,
Vidul cel lucid care nu-i arid,
Într-un toroid nespus de candid !

Am venit să-ţi spun că nu sînt imun,
La grija de ieri a oricărei seri
Şi nu mă amuză latura obtuză
A celor ce n-au nici un fel de muză !

Am venit să scriu versul cel mai viu
Pe un bob de rouă, cu sete în două,
Pe coaja de pîine, în foamea de cîine
Celor care n-au nici un fel de mîine !

Foaie verde

Foaie verde borş cu pîine,
De ar fi să mor poimîine,
Mi-aş lua de rest un cîine,
Să învăţ iubirea mîine...
Să învăţ iubirea azi,
Printre nouri, pe sub brazi,
Cît mai sînt încă în viaţă
Cu inima zîmbăreaţă...

Foaie verde bob flămînd,
De ar fi să mor oricînd,
Mi-aş lua iubită nouă
(Sau iubit, de-aş fi femeie),
Aş iubi-o pe din două,
Pe din şapte nopţi la rînd,
De trei ori pe zi cînd plouă,
Şi o dată orişicînd !

Esenţe

Lutul care naşte felurite mure,
Nu chiar în pustie şi nici ca pădure,
Pare a ne spune că sînt părţi obscure
Pe care non-mintea va să le-mprejure.

Rîul care rîde singur în amurg,
Şerpuind prin beznă şi prin tristul burg,
Pare a ne spune că nu toate curg
Dinspre întuneric, înspre Demiurg.

Focul care doarme adîncit la bază,
De trei ori la mijloc învîrtit în stază,
Pare să creeze o tăcută rază
Pentru cei cu mintea ascuţit de trează.

Vîntul ce se-avîntă peste orişiunde,
Ba chiar le-nfioară şi pe pudibunde,
Pare a ne spune că nu-i loc niciunde,
Nepătruns de dorul de a le pătrunde !

Spaţiul ce cuprinde Necuprinsul Cer,
Prea puţin ştiut ca misticul Eter,
Sigur ne ascunde diamantifer
Cel mai mare templu purului mister !

Felul meu

Felul meu de-a fi iubire
Într-un cîmp de maci aprins,
Seamănă a oglindire
Din ceva de necuprins.

Felul tău de-a fi frumoasă
Mă tresaltă în uimire,
Ca o taină prea sfioasă
La un pas de uluire.

Felul meu de-a fi aproape
Şi al tău de-a fi departe,
Ne îndeamnă la o foarte
Reunire pe sub pleoape !

Abece

Mă simt *Eficace*
Din punctul de vedere a lui E,
Dar mai puţin ca litera C,
În care E egal *Elevare*,
Iar C egal *Constanţă*...
Pe urmă mai există
Şi celelalte litere ale Alfabetului,
Iar eu nicicum nu mă simt
La înălţimea lor !
Şi ştii ce ?
Partea mai dificilă este
Că trebuie să trec Dincolo de ele,
Dincolo de Litere şi Cuvinte,
Dincolo de Gînduri !...

Iar eu abia exist
La stadiul de *Abece* !

A doua şi a treia

M-am născut cu mult
Înainte de a mă naşte
Întîia oară
Şi va să mor cu mult înainte
De a muri ultima oară,
Pentru a mă naşte
Cu adevărat
A doua şi a treia oară,
Într-o perfectă, sublimă
Şi eternă Plenitudine !

Lasă, Doamne

Lasă, Doamne, să vină la mine,
Femeia frumoasă, femeia femeie,
Să mă încînte, să mă suspine,
Să-i fiu mereu, să-mi fie mereie.

Lasă, Doamne, să vină la mine,
Femeia smerită şi drăgăstoasă,
Să mă smerească, să mă închine,
Cu aura ei misterioasă !

Lasă, Doamne, femeia spre mine,
Cu gingăşia pe dinainte,
Să mă conţină, să mă îmbine,
Precum tăcerea dintre cuvinte !

Visul meu

Visul meu să strîngă
Partea ta nătîngă,
Iar în partea dreaptă
Oblic se îndreaptă
Cerul meu de lîngă
Partea înţeleaptă,
Gata să răsfrîngă
Sufletul ce-aşteaptă
Florilor să plîngă
Partea lui ne-stîngă
Inflorită lîngă !

Dintr-un vers

Visul meu neterminat
Dintr-un vers, odinioară,
Într-o noapte de bărbat
Ocolită de fecioară,
Pare că s-a preschimbat
Într-o căutare rară
A ceva neafectat,
Nici de trenul fără gară,
Nici de ritmul sincopat
Al jocului predestinat,
Sau de geamătul de-aseară
Dintr-un vers împerecheat !

E seară în suflet

E seară în suflet, cam la amurg,
Trece un scîncet pe un cal murg,
Lacrimi curate din ceruri se scurg-
Plînge o mamă, plînge un burg.

E noapte în suflet, să fie de joi,
Suspine în taină şi beznă în toi,
Plînge o ţară, plînge şiroi,
Din lumea asta şi cea de Apoi...

E jale în suflet şi este tumult,
Lacrimi curate din Cerul ocult,
Curg pe obraji cam de demult-
Doamne ascultă... poate-i prea mult !

Nefiinţei

Mîna zilei şi a nopţii
În surtucul de pănuşă,
Desenează Visul Sorţii
Pe Fundalul de Cenuşă.

Spaţiul dintre Necuvinte,
Dintre gînduri şi cărări,
Umple tainiţele sfinte
Cu parfumul altor Zări.

Umbra care ne desparte
De Întregul nesfîrşit,
E sărutul dat de moarte
Unui Cer îndrăgostit !

Rege fără

Sînt un Rege în capcană,
Fără titlu și coroană,
Fără Cai, fără Regină,
Cu Nebunii în grădină;
Nu am Turnuri, nici Pioni,
Doar o tablă cu spioni,
Spionîndu-mă de zor,
Ori de cîte ori mă dor
Aripile cînd să zbor,
Sau cînd vreau să fac amor
Cu un epitet atins
De un geniu necuprins !

La sfîrşit

La sfîrşit de început,
Toate visele de lut
Şi-au făcut un aşternut
Într-un colţ de cer căzut.

La-nceputul de sfîrşit
Zările s-au ofilit,
Ca şi cum s-ar fi ciocnit
Un apus cu-n răsărit !

La sfîrşit de început
Nu am geniu revolut
Să fac salt în absolut
Cu un vers nemaivăzut !

Singurul...

Singurul care nu moare
Este omul nemurit,
Transformat în Stea de Mare
Din Oceanul infinit.

Singurul care nu piere
Este sufletul smerit,
Suspendat într-o tăcere
Fără capăt de sfîrşit !

Singurul care e singur
E Supremul Nenumit,
Scufundat cum e desigur
În Extazul Infinit !

*

Singurul mod de a trăi este *Acum*,
Singurul mod de a Iubi este *Infinit*,
Singurul mod de a Cunoaşte este *Etern*,
Singurul mod de a nu fi singur
Este Îndumnezeirea...
Restul e *Tăcere plină de Sens* !

Martorul

Sînt martorul naşterii mele
Şi-a tuturor spaimelor mele,
Depun mărturie de cele
Comise ca bune şi rele.

Sînt martorul vieţilor mele,
Etern pe deplin şi tăcut,
Sînt martorul luptelor grele
Şi-a oricărui alt început.

Sînt martorul morţilor mele,
În spaţiul şi timpul trecut,
Prin multele lumi paralele,
Aştept să fiu cunoscut.

Nu vreau

Nu vreau bîrnă care-atîrnă
Din ai mei ochi fără zîrnă,
Nu vreau iarnă să aştearnă
Gerul peste o lucarnă,
Tocmai cînd sună din goarnă
Îngerul ce vrea să cearnă...

Nu vreau tropot peste clopot
Tocmai cînd dădeam în clocot
De atîta rîs în hohot...
Şi nici frişcă fără tort
Cînd mă pregăteam să port
Un poem ca paşaport,
Să se vadă că nu-s mort !

Mai degrabă vreau o toamnă
Însoţită de o doamnă
Care dinadins îndeamnă
Crucea Nopţii spre Lumină,
Zorilor ce or să vină !

Felurimi

Dintre-atîtea felurimi,
Felurite ca substanţă,
Căutate de mulţimi,
Cu sau fără redundanţă,
În lungime sau lăţimi,
Doar cele din Înălţimi
Au o mare importanţă !

Dintre-atîtea felurimi,
Felurite ca prestanţă,
Cercetate pe lăţimi,
Cu sau fără ordonanţă,
Doar cele de păresimi
Ne pun în rezonanţă
Cu anume Înălţimi !

Poet este cel…

Poet este cel ale cărui cuvinte
Sapă fîntîni, ci nu morminte;
Poet este cel ale cărui cuvinte
Chiar dintre cele banale,
Sînt varii petale
Pe drumurile bătătorite sau colaterale;
Poet este cel ale cărui sentimente,
Oricît de modeste,
Devin flori în urma paşilor săi,
Ca într-o poveste
Şi ne conduc spre tainicele Căi
Făgăduite…

Poet este cel ale cărui cuvinte
Chiar şi cele mai obişnuite,
Devin poezii dinaintea năvălitorilor barbari,
Cu sau fără păpuşari,
Creînd din foneme mantre succinte…

Poet este cel ale cărui veşminte
Sînt sfinte, prea sfinte cuvinte !

Verde la dreapta

Verde la dreapta lîngă bursuc,
Pasăre dalbă pe umbră de nuc,
Verde la stînga, în dreapta un miel,
Blîndă făptură înspre Acel...

Drumul cîrmeşte aşa sau defel,
Departe pădurea şi sus e altfel,
Mai ′nalt decît norii lui menestrel,
Gîndul străbate înspre Acel...

Drumul coboară cînd urcă molîu,
Galben la stînga prin lanul de grîu,
Facem din versuri un pod peste rîu,
Verde la dreapta pînă la brîu...

Drumul coteşte cumva, nu cum sper,
Pasăre dalbă cu alb ca reper,
Străbate o umbră strîmbă pe cer-
Verde pe Calea înspre mister !

Peste drum

Într-un fel de nesfîrşit,
Neştiut de felurit,
Într-o parte fără nume,
La o margine de lume...

Peste drum de infinit,
Din Adîncul cucerit,
Spre Înaltul nenumit,
Şi din margini de zenit...

S-a născut un om sfinţit,
Muritor şi nemurit,
Avînd centrul orişiunde
Şi limitele pe niciunde !

Eu sînt

Eu sînt Valul mititel –
Punct şi virgulă niţel,
Eu sînt zborul spre Acel,
Care este Ultim Ţel.

Eu sînt Omul de oriunde,
Suspendat printre secunde,
Şi misterele fecunde
Mă surprind de orişiunde.

Eu sînt setea de nestins
Din izvorul neatins
Şi prin Sensul dinadins,
Mă cuprind în Necuprins !

Cel mai Mare Poet

Cel mai Mare Poet,
La Începutul tuturor Începuturilor,
A creat cea mai splendidă Armonie
Şi de atunci toţi poeţii inspiraţi
Din toate lumile posibile
Primesc cîte un vers
Pentru a duplica în sine
Magnifica poezie
A întregului Univers !

Concluzie

„*Nu eşti o picătură în ocean.*
Tu eşti tot oceanul într-o picătură!" Rumi

Tatăl meu este nemuritor,
Mama mea este nemuritoare ...
De unde decurge logic şi firesc :
Eu sînt nemuritor,
Dar numai după ce obţin Nemurirea...

Fapt valabil şi pentru tine !

CUPRINS

Tantra şi Poezia 5
Sînt 39
Efemeride 40
Povestea noastră 41
Mister 42
Mirări 43
Într-un fel 44
Poezia 45
Să tac 46
N-ai tu 47
Îndemn 48
Şi mă mir 49
Florile paşilor tăi 50
Mi-ar fi plăcut 51
Nu e mult 52
Aştept 53
E atîta 54
Vine-o vreme 55
Te rog 56
Fereastra infinirii 57
Întrupare 58
Moartea mea 59
Nu ştiu 60
Floarea Zorilor Cereşti 61
Am un 62
Răpit în inefabil 63
Înainte de-a fi vers 64
Muza 65
Aham 66
Raiul meu 67
Să plîng 68

My dir 69
Paradox 70
Mă primeşti 71
Să-mi fii 72
Am un leu 73
Sfinte 74
Prea Slăvite 75
Ieşi ! 76
Înspre zi 77
Dăruieşte-mi, Doamne 78
Într-o zi revendic 79
Bucură-mă, Doamne 80
Dulce viaţă 81
Versuri de toamnă 82
Pastel de toamnă 83
Mi-ai fost 84
Sînt aici 86
Vreau să fiu 87
Dacă mor 88
A trecut vremea 89
A venit vremea 90
Lasă-mă 91
Ochi 92
Umbra care 93
Cardinale 94
Ai idee 95
Nici să 96
Nu e toamnă 97
Pastorală 98
Niciodată 99
Ştie cineva 100
Nu e 101
Frumuseţe 102
Mama Pămînt şi Tata Soare 103
Şi mă tem 104

Întrebare cu miez 105
Ai văzut 106
Variaţiune la nici 107
Epigonică 108
Într-un vis 109
Roua care plînge 110
Un rînd de lacrimi 111
Cu tîlc 112
Fereastră spre infinire 113
Mai încet, mai tare 114
Între noi 115
Mori de gînd 116
Daruri 117
Gustul felului de-a fi 118
Flori 119
Transfigurare 121
Sufletul nu e 122
Aş mai 123
Întocmai 124
Poemul care mă atinge 125
Dimineţi de buzunar 126
Leg Destinul 127
Umbre în doi 128
Iubita mea 129
Joc 130
Dincolo de văl 131
Pe drum 132
Cine ? 133
Dincolo 134
De mi-ar fi 135
Fiind 136
Am nevoie 137
Felurite felurimi 138
Într-o zi 139
Vreau 140

Creaţie 141
Doamne, nu 142
Dacă poţi 143
Din pricină 144
Tot 145
Dimineaţă de mesteacăn 146
Aspiraţie 148
Fie-ţi ! 149
Cînd 150
Zile şi nopţi 151
A fost 152
Floare orişicum 153
Cînd doreşti 154
Galben 155
Căutările Luminii 156
Versurile mele 157
Pisica toroidă 158
Rătăciţi 159
Nu e 160
Oaspeţi 161
Ca şi cum 162
Nu ştiu 163
Aforisme poetice 164
Uşurare 165
Pe cale 166
Stări 167
Susur de lumină 168
N-am venit 169
Ce-ar mai fi 170
Altfel 171
Felurite felurimi (2) 172
Bărbatul şi femeia 173
Felurite felurimi (3) 174
Aripile mele 175
Tu eşti 176

Ia-ţi duminica 177
Iubitei mele – Poezia 178
Sufletul în pijamale 179
Vreau să fiu 180
Ce să fac ? 181
Calea 182
Înainte de a fi 183
Curgeri 184
Tîrziu devreme 186
Cerului 187
Măsurînd 188
Doamnă, nu 189
Chemări 190
Aspiraţie 191
Sufletul 192
Cumva 193
Omul 194
La trei paşi 195
Îngeri-m-aş 196
Regăsiri 197
Lung e drumul 198
Fiul Secetei 199
Inima unui poet 200
Subţire 201
Preschimbări 202
Visez 203
În strop de azur 204
Vine vremea 205
Ceresc Părinte ! 206
Total 207
Poemul poet 208
Frumoasă femeie ! 209
Am venit 210
Foaie verde 211
Esenţe 212

Felul meu 213
Abece 214
A doua şi a treia 215
Lasă, Doamne 216
Visul meu 217
Dintr-un vers 218
E seară în suflet 219
Nefiinţei 220
Rege fără 221
La sfîrşit 222
Singurul 223
Martorul 224
Nu vreau 225
Felurimi 226
Poet este cel 227
Verde la dreapta 228
Peste drum 229
Eu sînt 230
Cel mai Mare Poet 231
Concluzie 232

COMENZI - CARTEA PRIN POȘTĂ

Editura ALFA

Adresa : str. Trei Ierarhi, nr. 2, et. 1, cod poștal 700028, IAȘI, ROMÂNIA

Tel. : 0740570752

E-mail: info@editalfa.ro

exprescultural@gmail.com

Site : exprescultural.ro

*rabat între 5% și 25%

*Taxele poștale sunt suportate de editură.

*Plata se face ramburs, la primirea coletului.